Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

Zaterdag 8 November 1941
4e jaargang No. 118

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

Nadruk toegestaan, mits met volledige bronvermelding

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85;
AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar. Buitenland ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

De Jood: „Douw, Frankie, douw, het is nu of nooit!"

DE CATECHISMUS VAN HET NATIONAAL-SOCIALISME

Kort geleden overleed Gottfried Feder, een der oudste en bekwaamste medewerkers van den Führer en het is naar aanleiding van dit feit, dat wij nog eens de aandacht willen vestigen op het door Feder geschreven boek: „Der deutsche Staat auf nationalsozialistischer Grundlage", waarin hij alle belangrijke vraagstukken, die zich in den nationaalsocialistischen staat voordoen, op scherpe wijze heeft belicht. Aangezien enkele der daarin behandelde onderwerpen in het huidige wereldgebeuren ook voor ons volk van groot belang zijn, scheen het ons wenschelijk hierop nog eens nadrukkelijk te wijzen

Vooral dient opgemerkt, dat het wel zeer kenmerkend is voor de persoonlijkheid van den Führer, dat hij zijn medewerkers met groote uitvoerigheid heeft ingelicht, niet alleen omtrent de grondslagen van zijn leer, maar ook omtrent de daaruit voortvloeiende consequenties voor zijn staatsbeleid, zoowel politiek als economisch en cultureel. Wanneer we thans van Feder's boek gebruik maken, dan dient vooropgesteld, dat dit werk geopend wordt met een inleiding van den Führer zelf, een *„Geleitwort Adolf Hitlers"*, dat in vertaling aldus luidt:

„Elk groot denkbeeld heeft twee dingen van noode, den wil tot de macht en duidelijke doeleinden. De wil tot de m tot bevrijding, leeft gloeiend en krachtig in onze harten; onze doeleinden heeft Gottfried Feder in zijn boek „Der deutsche Staat auf nationalsozialistischer Grundlage" duidelijk en voor ieder begrijpelijk omschreven. De hoop en het vurig verlangen van millioenen hebben daarin hun vorm en hun krachtige uitdrukking gevonden. De literatuur onzer beweging heeft daarmede haar catechismus verworven."

M.a.w. Feder's uiteenzettingen zijn door den Führer als een voor het nationaal-socialisme volwaardig geldend document erkend!

We zullen hier nu uit dezen catechismus enkele grepen doen en lezen dan op blz. 42 (16e en 17e druk):

STAATSPOLITIEKE GRONDSTELLING. Het Duitsche Rijk is het vaderland der Duitschers. Het doel der Duitsche politiek moet derhalve zijn de oprichting van een gesloten nationalen staat, die

Naarmate de oorlog vordert en de totstandkoming van het nieuwe Europa meer in uitzicht komt, wordt de vraag klemmender: Wat wil het nationaal-socialisme nu eigenlijk met ons? Nevenstaande beschouwing geeft een duidelijk antwoord op een van de meest actueele problemen.

alle Duitsche stammen omvat. Hierop moet in het bijzonder de Duitsche buitenlandsche politiek gericht zijn.

In het oog gehouden dient bij deze grondstelling, dat overal, waar hierbij van een „Duitschen staat" en „Duitsche stammen" sprake is, bedoeld wordt „in wezen" of „naar het bloed" of „naar zijn oeraard" Duitsch.

Het nationaal-socialisme toch erkent geen indeeling der volken naar willekeurige landsgrenzen, die ontstaan zijn door toevallige omstandigheden: door met meer of minder geluk gevoerde oorlogen of door min of meer willekeurige beschikkingen van vorsten, of ook door intriges van ministers en geheime machten. Men denke b.v. aan de wijze waarop wij, Nederlanders, door een beschikking van den bijna aftandschen keizer Karel V tot een deel van het Spaansche Rijk werden verklaard, om meer dan twee eeuwen daarna voor de afwisseling bij Frankrijk ingelijfd te worden, terwijl de Zuidelijke Nederlanden in 1714 plots tot de Oostenrijksche monarchie gingen behooren.

Deze en dergelijke wantoestanden zijn het, die een doorn waren in het oog van den Führer en waarmede hij bedoelde op te ruimen, toen hij met Mussolini verklaarde „orde" in Europa te zullen scheppen. Een „nieuwe orde" noemde hij het, waarbij alle ongezonde *tegen de goddelijke wereldorde* indruischende toestanden zouden verdwijnen.

Een nadere uiteenzetting van een door het nationaal-socialisme wenschelijk geachte nieuwe staatsstructuur vinden we in hetzelfde werk van Feder op blz. 45:

BONDSSTAATSCH KARAKTER VAN HET RIJK. De samenstelling van het Duitsche volk uit verschillende, door stamaard en geschiedenis innerlijk nauwer verbonden landen maakt een zoover mogelijk gaande zelfstandigheid der afzonderlijke bondsstaten TEN AANZIEN VAN HUN BINNENLANDSCHE AANGELEGENHEDEN noodzakelijk. Rijksaangelegenheid is de vertegenwoordiging van het Duitsche volk naar buiten, het paswezen en de douanerechten; bovendien leger en vloot.

Hieruit blijkt ten duidelijkste:

1. hoe onzinnig en beleedigend de ve[r]onderstelling is, dat de Führer na de to[t]standkoming van de nieuwe Europeesch[e] orde ons volk onaangenaam zou bejegenen;

2. dat bij Hitler's reeds zoo vele jaren gerijpte plannen er geen, was noch kan zijn om voor de verschillende staten buiten dit raam liggende oplossingen te verkrijgen, aangezien het wezen van het nationaal-socialisme zelf de noodwendige, want enig natuurlijke oplossing aan de hand doet en elke afwijking daarvan onmogelijk is.

Besluiten we, evenals Gottfried Feder met de schoone karakteristiek, waarin de Duitsche dichter Emanuel Geibel den komenden Duitschen staat bezong:

Nach Aussen eins und schwertgewaltig,
Um ein hoch Panier geschart.
Nach Innen reich und vielgestaltig,
Ein jeder Stamm nach seiner Art.

„Zijne majesteit de Koning der Nederlanden".

Op het kantoor der Waterleiding te Voorburg, Gartweg, een g e m e e n t e l ij k bedrijf, mogen geen portretten van het Koninklijk Huis meer hangen. Toch heeft de heerschende Unie-kliek er iets op gevonden, n.l. een ingelijst portret van den jodenknecht en oorlogsdrijver R o o s e v e l t ! !
Wij verlangen, dat aan dit verregaande schandaal terstond een eind gemaakt wordt, en dat de verantwoordelijke bedrijvers van deze anti-Europeesche propaganda een gevoelige afstraffing toegediend krijgen !

ARNOLD MEYER'S VERRAAD AAN HET NATIONAAL-SOCIALISME

IN HET BELANG VAN HET VOLK EISCHEN WIJ DE ONTBINDING VAN NATIONAAL FRONT

Toen wij eenige weken geleden in het bezit kwamen van een circulaire, die de heer Arnold Meyer aan zijn afdeelingsleiders van Nationaal Front richtte, en waarin hij hen gelastte „te willen bewerkstelligen, dat hun leden zich terugtrekken uit „Winterhulp" en „Nederlandschen Volksdienst"," zijn wij niet oogenblikkelijk tot publicatie overgegaan, omdat wij noch aan het Nationaal Front als zoodanig, noch aan de figuur van zijn leider op dat oogenblik — zoo min als thans — een groote waarde hechtten. Wij meenden en meenen nog, dat de goede kern van het Nederlandsche volk nimmer groote of warme belangstelling voor de beweging Nationaal Front heeft gehad, omdat zij daarin terecht sterke tendenzen onderkende, die zij als volksvreemd en zelfs volksvijandig aanvoelde. Het is niet in de laatste plaats de „jezuieten-leerling" Arnold Meyer geweest, die heeft toegelaten en zelfs aangemoedigd, dat deze tendenzen zich versterkten. Dra werd het in en buiten het Nationaal Front een bekend feit, dat bijna 80 % der leden dezer beweging Roomschen waren, en dat het jezuitisch element onder dezen, speciaal in de leiding belangrijk was. Arnold Meyer's Front speelde dan ook in dit opzicht onder de politieke partijen in Nederland de eerste viool. Dat nog zoo betrekkelijk vele Nederlanders zich door deze schoone muziek lieten verlokken, blijft verwonderingwekkend.

Wanneer wij nu, door het publiceeren van Arnold Meyer's lastgeving aan zijn volgelingen, de heerschende mentaliteit van Nationaal Front in het schrille licht der openbaarheid stellen, dan is dit eensdeels omdat wij hopen, dat de bevoegde autoriteiten thans mèt ons tot de conclusie zullen komen, dat de persoon van Arnold Meyer en daarmede de politieke beweging, waarvan hij de leider is, ernstige barricaden zijn op den weg naar de aaneensluiting der Nederlandsche volksgemeenschap, die derhalve zoo snel en grondig mogelijk moeten worden opgeruimd — andersdeels, omdat wij weten èn aan het volk èn aan de leden van Nationaal Front een dienst te bewijzen, door hen klaar en scherp voor oogen te stellen hoe deze partij door de dubbelzinnige politiek van haar leider tot een speelbal is geworden van de machten in den staat, ja zelfs van personen, die achter de schermen hun verraderlijk spel met den Jan Klaassen Arnold Meyer speelden.

De figuur van Arnold Meyer is van verschillende zijden belicht geworden, zoowel door vrienden als vijanden van zijn persoon en zijn politiek, en steeds weer moest men naar voren brengen, dat zijn meest kenmerkende eigenschappen waren: halfslachtigheid, twijfelzucht, besluiteloosheid, gebrek aan wilskracht en doorzettingsvermogen, gebrek aan mannelijkheid, slapheid en laksheid. Daarbij echter: voortdurende overschatting der eigen persoonlijkheid en der eigen capaciteiten, zelfverheerlijking en grootheidswaan. Men kan zich voorstellen, hoe gemakkelijk een dergelijke figuur slachtoffer wordt van een intrigeerende kliek, van vleiende vrienden en van invloedrijke machten. ARNOLD MEYER WAS VOORTDUREND SLACHTOFFER VAN ALLE MACHTEN OM HEM HEEN. Nooit heeft hij één besluit met vastberadenheid of mannelijke kloekheid genomen. Steeds was hij ten prooi van tegenstrijdige gevoelens; voortdurend liet hij zich beïnvloeden door zijn omgeving. Dat zijn eerlijke medewerkers, die het goed met hem en de partij meenden, en ze niet gebruikten voor eigen of anderer belangen, door deze mentaliteit van den leider niet terstond werden afgestooten, kwam, omdat van Arnold Meyer een zekere, ondefineerbare charme uitging, die zelden naliet indruk te maken op de omgeving, en die er oorzaak van geweest is, dat sommige oude kameraden, die door zijn vertamming en verburgerlijking aanvankelijk eigen wegen gegaan waren, zich tenslotte toch weer achter hem schaarden.

Willem H. Haighton, van 2 Augustus 1940 tot 28 Mei 1941 lid van Nationaal Front, deelt in de October- en November-afleveringen van het maandblad „Nederland" mede, waarom hij uit de beweging trad, en schrijft naar aanleiding daarvan ook over de figuur van Arnold Meyer. Wij citeeren:

Uit de innerlijke gespletenheid van Arnold Meijer's ziel vloeit logisch de dubbelzinnigheid voort, die zijn woorden en daden kenmerkt. Men weet nimmer wat men aan hem heeft, omdat hij dat zelf ook niet weet. Om dit te verbergen gebruikt hij een rookgordijn van geheimzinnigheid, dat hem als een sluier omhult en daarbinnen hij zich terugtrekt als een schildpad in zijn schaal, zoodra men een antwoord van hem verlangt, dat slechts voor één uitlegging vatbaar is. Arnold Meijer is een geval van goed gecamoufleerde hulpeloosheid. Dezen man, die martelaarsmoed paart aan persoonlijke innemendheid, zijn door de historie groote kansen geboden, maar doordat hij steeds op minstens twee gedachten bleef hinken, heeft hij er niets van weten te maken. Toen het episcopaat zijn bekende mandement uitvaardigde, verzuimde Arnold Meijer gebruik te maken van deze goede gelegenheid om zijn verhouding tot de Nationaal-Socialistische Beweging te verbeteren, door zich naast deze en dus tegenover de bisschoppen te plaatsen. Een door de ontwikkeling der historie zelf geboden mogelijkheid om de nationaalsocialistische solidariteit in Nederland een stapje nader tot haar verwezenlijking te brengen was onbenut voorbijgegaan. Waarom hij dit naliet, wordt alleen maar onbegrijpelijkre, als men bedenkt, dat hij kort daarna heusch ernst wilde maken met zijn streven naar samenwerking. Het psychologische oogenblik was toen echter reeds voorbij. Voor het onderwijsprobleem geldt precies hetzelfde. Ook hier geen radicaal doorhakken van den Gordiaanschen knoop, maar een even onvruchtbaar als eindeloos pogen om de kool en de geit sparende het oude in het nieuwe veilig te stellen. Bij de behandeling van het grootste vraagstuk van dezen grootschen tijd, de wordende Europeesche eenheid, onderscheidde Arnold Meijer zich in zijn redevoeringen door een matheid, die schril contrasteerde met de felheid, waarmede hij van Neêrlands historie gewaagde.

Steeds is Arnold Meijer dualistisch, steeds wekt hij den indruk, van twee walletjes te willen eten en steeds weer verspeelt hij zoodoende de sympathie van zijn vrienden en het respect van zijn vijanden. In werkelijkheid kan hij niet anders, want zijn handelingen — als het dan eindelijk zoover is — weerspiegelen slechts de gespletenheid van zijn eigen ziel. Dit neemt echter niet weg, dat Arnold Meijer er op deze wijze in geslaagd is, zichzelf en zijn beweging muurvast in het moeras te rijden. Arnold Meijer, die aanvankelijk den wind zoo hard mede had, dat er aan zijn stuurmanskunst geen al te hooge eischen werden gesteld, speelde het desalniettemin klaar zich tot tweemaal toe door een spreekverbod te doen treffen en het zoover te brengen, dat zoowel zijn dagblad als zijn weekblad naar aanleiding van door hemzelf gesigneerde artikelen werden verboden.

Wat betreft dezen laatsten zin: in Nationaal Front zelf verheelt men zich niet, dat het verbod van het Nederlandsche Dagblad een geschenk des hemels was. Deze krant, die hoegenaamd geen abonné's had en waarin niemand het waagde te adverteeren, kostte de beweging kapitalen en dreigde haar te ruineeren. Het blad publiceerde toen een fel artikel tegen de N.S.B., door Arnold Meyer onderteekend, want — zoo meende de leiding van Nationaal Front: dan zouden de Duitschers het wel verbieden en dan was de beweging op een eervolle wijze van den financieelen ondergang gered. Wat dan inderdaad ook geschiedde!

Hetzelfde herhaalde zich eenigen tijd later met het weekblad

„De Weg", hoewel het nog te bezien staat, of Meyer ook dit blad verboden wilde hebben, dan wel of hij hier in de kuil viel, die hij korten tijd tevoren voor anderen gegraven had. In het nummer van 23 Augustus 1941 prijkt op de voorpagina een artikel „Waakzaam tegen elk bolsjewisme", waarover Willem Haighton zegt:

Zijn typisch jezuïtische dubbelhartigheid heeft Arnold Meijer bij de samenstelling van dit artikel weer parten gespeeld. Onder het mom van te velde te trekken tegen het bolsjewisme, pleegt hij een verkapten aanval op het national-socialisme. In de tweede kolom van bedoeld artikel schrijft hij: „Geen staatsgezag was en is voor ons aanvaardbaar, indien het zich niet gebonden weet aan hoogere zedelijke normen, aan de wetten Gods."

Het staat er zoo onschuldig, net als dat woordje „elk" in plaats van „het" in den titel van het artikel; „geen staatsgezag, dat niet onderworpen is aan de wetten Gods", wie kan daar nu wat tegen hebben, behalve dan een bolsjewiek, een nihilistische atheïst? Toch schuilt ook hier reeds een addertje onder het gras, het is zooveel als een waarschuwing aan het gezag: „wijk niet af van wat wij (Arnold Meijer) onder hoogere zedelijke normen of onder de letter Gods verstaan, want dan erkennen wij Uw rechtmatigheid niet meer." Bij dezen nog tamelijk bedekten giftpijl heeft de schrijver het echter niet willen laten. Er volgt nog: „er zijn er in het kamp der autoritair gezinden die nochtans zulk een opvatting propageeren, die meenen, dat de staat zijn eigen moraal schept en dat hij niet onderworpen is aan een buiten hem en boven hem staande moraal. Deze opvatting werpen wij ver van ons. In alle opzichten blijven wij ons zelf gelijk. En wij zeggen tot degenen die het aangaat: „De staat schept niet zijn eigen moraal; wij kunnen slechts een staatsgezag aanvaarden dat zich gebonden weet aan de wetten Gods"."

Zoo, nu komt de aap al aardig uit den mouw! Neen, duizendmaal neen Arnold Meijer, er is geen enkele autoritairgezinde nationaal-socialist, die meent, dat de staat zijn eigen moraal schept. Het national-socialisme is volksch en volgens dat volks-socialisme ontstijgen recht en moraal onmiddellijk aan de volksovertuiging. Dat gij een opvatting, die gij niet kent, van U werpt is erg interessant en dat gij uzelf gelijk zoudt blijven, wie had dat anders verwacht; wat dat „zichzelf gelijk blijven" beteekent, werd hierboven reeds duidelijk uiteengezet. Nog eens herhaalt Arnold Meijer dan, dat hij slechts een staatsgezag aanvaardt, dat zich gebonden weet aan „de wetten Gods". Is het misschien geoorloofd te vragen, hoe Arnold Meijer zich dat denkt? Hoe hij uitgemaakt wil zien, dat het staatsgezag al of niet gebonden is aan de wetten Gods, ja daaruit voortvloeit, want dat wordt toch eigenlijk bedoeld.

Wie is hier als bemiddelaar tuschen God en mensch gedacht? Misschien de roomschkatholieke priester? Eigenlijk bedoelt Arnold Meijer dus te verklaren, dat hij geen staatsgezag aanvaardt, dat zich niet gebonden weet aan de wetten van de kerk! We hebben hier dus te maken met een oratio pro domo van een katholieken priester, die het niet verkroppen kan, dat eindelijk volksche waarden, dat zijn in dit geval Germaansche waarden, aan bloed en ras gebonden, bepalend zullen zijn voor het staatkundig en maatschappelijk leven. Hier botst de wereldbeschouwing van het universeele, geen volksche waarden erkennende politieke katholicisme tegen de in het heil eener door bloed en bodem bepaalde volksgemeenschap gefundeerde, wereldbeschouwing van het nationaalsocialisme. Arnold Meijer, die door den titel van zijn artikel voorgeeft te velde te trekken tegen het bolsjewisme, blijkt in wezen het nationaalsocialisme te bestrijden. Een beter voorbeeld voor de innerlijke tegenstrijdigheid, waarvan hij het slachtoffer is of die hij te eigen bate poogt te hanteeren, is nauwelijks denkbaar.

Arnold Meijer laat dan voor den volgenden „ramshoorn" nog cursief het navolgende afdrukken: „Maar wij hebben dit staatsabsolutisme in den democratischen staat niet bestreden om nu accoord te kunnen gaan met die autoritair gezinden, die practisch het staatsabsolutisme voorstaan." Allereerst zij nogmaals herhaald, dat de nationaalsocialistische staat wel autoritair, maar niet absolutistisch is. Voor de absolute staten — men denke bijvoorbeeld aan het absolute koningsschap van een Lodewijk den veertienden — was het volk het middel en de staat het doel. Het staatsdoel was de meerdere glorie der kroon, dit doel lag dus buiten het volk. Bij het nationaal-socialisme is de verhouding juist omgekeerd, daar is het volk doel en de staat middel. Het staatsdoel is daar niet anders dan het volksheil. Het is onbegrijpelijk, dat Arnold Meijer niet beter weet, althans doet alsof. Het is echter even absurd als brutaal, dat hij het enkele regels verderop waagt dengenen, die hij ten onrechte van staatsabsolutisme verdenkt, staatstyrannie te verwijten om hen dan met de bolsjewieken over één kam te scheren. De laatste alinea dient dan om het kind nog wat meer uit de windselen te doen, het heet daar: „Wij zijn fel gekant tegen iederen vorm van bolsjewisme, ook dus wanneer het gekleed wordt in den mantel van het autoritaire.

Het bolsjewisme — en dat hebben autoritair gezinde volksgenooten te bedenken — is ook autoritair."

Dat is de kroon op het werk. Zij, die nationaalsocialistisch voelen, worden er even aanherinnerd, dat het bolsjewisme, dit joodsche systeem van moord en uitbuiting, óók autoritair is. De parallel, die hier tusschen nationaalsocialisme en bolsjewisme getrokken wordt, is beschamend voor den auteur. Hoe kan een ontwikkeld man in een paar zinnen zooveel onzin neerschrijven? Inderdaad, het bolsjewisme is een stelsel van staatsabsolutisme, terecht kan men Stalin verwijten, dat hij de volkeren van de Sovjet-Unie gebruikt voor buiten het heil dier volkeren gelegen doeleinden, dat hij met het offer der millioenen slechts zijn eigen glorie nastreeft. Het bolsjewisme is een systeem van staatskapitalistische uitbuiting.

Wij zagen hierboven, dat bij het nationaalsocialisme de verhouding tusschen staat en volk precies de tegenovergestelde is van die, waardoor het staatsabsolutisme wordt gekenmerkt. Met dit artikel, dat beter „Waakzaam tegen elk nationaalsocialisme" had kunnen heeten, **heeft Arnold Meijer zich voorgoed gecompromitteerd. Willens en wetens haspelt hij nationaalsocialisme en bolsjewisme door elkaar. Deze onbeschaamdheid overtreft al het door hem tot dusver op dit gebied vertoonde; het mocht dan ook niet onweersproken blijven.**

Alle nationaalsocialisten in Nationaal Front, die het eerlijk met hun overtuiging meenen, weten nu wat hun te doen staat.

Een gedeelte der leden van Nationaal Front heeft inderdaad de consequenties getrokken uit dit artikel, dat Arnold Meyer wel zoo vriendelijk geweest is met zijn naam te sieren. Zoo zijn onder anderen, Peter Verberne, Ad. Sassen, J. B. van Heutsz Jr., Dr. Haitsma Mulier, Dr. van Deelen, de reeds genoemde Willem Haighton en verschillende mindere goden uit de partij getreden. G r o o t kon dit aantal leden evenwel niet meer zijn, want door een al of niet van bovenaf beïnvloede „zuivering", die, vooral door de houding van Meyer bij onderscheidene gebeurtenissen tusschen Mei 1940 en October 1941 in de beweging had plaats gevonden, waren reeds talrijke nationaal-socialistisch denkende fronters uitgetreden. Wij wijzen b.v. op de legioen-kwestie, die Meyer behalve een negativistischen aanhang, enkele van zijn strijdvaardigste leden heeft gekost. Zooals men weet is het initiatief tot het vormen van een vrijwilligerslegioen in den strijd tegen het bolsjewisme oorspronkelijk van Arnold Meyer uitgegaan. Spontaan meldden zich 21 (zegge: een en twintig) leden uit de partij hiervoor aan. Meyer had als voorwaarde (!) voor de vorming van een legioen gesteld, dat hij, en hij alléén, de leidende figuur bij deze actie zou zijn, en toen over deze hoovaardij in het kamp der politieke tegenstanders een hoonend gelach opging en men hem verder volkomen negeerde, werd de leider boos en beval hij den leden, dat zij zich van elke actie ten gunste van het nieuwe legioen zouden onthouden, en liet weten, dat deelneming eraan heelemaal niet als een verdienste zou worden aangemerkt. Vijftien van de een-en-twintig frontlegionairs trokken zich daarop ijlings weer terug, en slechts zes stelden ondanks de politieke eerzucht van hun leider de groote daad. De geschiedenis vermeldt niet, of deze zes leden geroyeerd zijn! Wèl weten wij, dat de nationaal-socialistische, Duitsch-gezinde kleine minderheid van de partij in dit walgelijk optreden van haar leider een gereede aanleiding zag, verder voor de eer van het lidmaatschap te bedanken, en uittrad. De bij 's leiders oproep in schrik en verontwaardiging verrezen Unie-meerderheid kon met veel kunst- en vliegwerk nog gedeeltelijk worden vastgehouden, maar honderden en nog eens honderden leden keerden de beweging, welker leider het gewaagd had voor een legioen te pleiten, overhaast den rug toe. Door het verlies van bijna 50 % harer leden (!) was N. F. vervallen tot een partijtje, dat zelfs in de hoofdstad des lands nauwelijks 500 leden telde, oftewel ½ per mille der bevolking.

Wij hebben in het bovenstaande enkele malen gesproken van artikelen, die Arnold Meyer gesigneerd heeft, zonder nochtans ronduit te beweren, dat deze artikelen ook inderdaad van hem z ij n. De magere aanhang van kleine luyden twijfelt er natuurlijk geen oogenblik aan of „Kameraad-Leider" schrijft ook inderdaad zelf, wat hij onderteekent. Insiders weten echter wel beter. De literaire volkomenheid van heer Meyer is meer een eigen wenschdroom dan werkelijkheid. Ook vroeger is dat reeds gebleken. Ten einde zulks aan te toonen moeten wij teruggrijpen in het verleden van onzen grooten Haarlemmermeerder.

Arnold Meyer is in zijn jeugd grootseminarist en gekleed en gewijd diaken geweest. Hij studeerde aan het bisschoppelijk grootseminarie te Warmond en had dus practisch „wereldgeestelijke" moeten worden.

Toen hij echter goed en wel diaken gewijd was, kreeg hij een heel ordinair ruzietje met den toenmaligen president van het grootseminarie, Mgr. Taskin, over de vraag of hij zijn „literaire aspiraties" al dan niet mocht uitleven op de wijze, die hijzelf verkoos. Wanneer Arnold Meyer toen ernstig een goed priester had willen worden, had hij gemakkelijk dit onnoozele geschil met een klaarblijkelijk zeer geborneerd seminariepresident als Mgr. Taskin (die veel later dan ook afgezet is) kunnen opschorten of bijleggen. Arnold Meyer, die toen nog zèlf een wil gehad schijnt te hebben, maakte van zijn literaire aspiraties een kwestie van leven en dood waardoor hij in ernstig conflict kwam met den seminariepresident met het onvermijdelijke slot, dat Meyer er werd uitgemeyerd. Daar stond dus plotseling een gewijd diaken in zijn toog met het brevier in de hand op den openbaren weg te simmen en liep nu alle katholieke kringen af om zijn verongelijking en dwaze positie te demonstreeren!

Voor het eerst openbaarde Meyer zich als ridder van de droevige figuur, alhoewel het ongelijk nog niet eens uitsluitend aan z ij n kant was. Volgens het canonieke recht had hij na zijn diakenwijding den weg naar het Priesterschap niet meer mogen en zelfs niet meer kunnen verlaten. Doch hier begon de onrechtmatigheid van den bisschop, die hem niet verder wilde laten studeeren. Met welke formule van latijnsch-kerkelijke jurisprudentie men hier nu een mouw, of liever gezegd, weer een gewoon colbertje aan heeft weten te passen, is niet bekend, maar een feit is, dat Arnold Meyer en het Vaticaan dit kunststukje in eer en deugd (zoo ongeveer op de manier van „dichten zonder je hemd op te lichten") hebben klaargespeeld. Op zeker oogenblik toch, na langen tijd met rok en brevier in zijn eentje rondgedoold te hebben in zijn [illegible] positie, werd hij met veel moeite gelaïciseerd, d.w.z. tot „leek" gebombardeerd: op een heel wettige en nette manier in Rome aan een colbertje gekomen zonder brevier!

Maar wat nu? Ofschoon hij behoorlijk schrijven kon, bleek hij

NATIONAAL FRONT

Hoofdkwartier

's Gravenhage, 27 September 1941.

Aan de Kameraden Afdeelingsleiders
van Nationaal Front.

Waarde Kamerad Afdeelingsleider,

Toen wij na de oprichting onze houding moesten bepalen ten opzichte van "Winterhulp" en "Nederlandschen Volksdienst", en dergelijke instellingen besloten wij tot een welwillende medewerking of houding omdat ons verzekerd werd dat deze instellingen in geen enkel opzicht N.S.B. instellingen waren en de N.S.B. in die instellingen niets te zeggen had. Menigeen rees wel eens twijfel aan deze uitspraak, maar voor de gevolgtrekking dat deze instellingen toch N.S.B. instellingen waren schoten de gronden van onzen twijfel te kort.

Nu komt echter "Volk en Vaderland" dit laatste bevestigen. Naar aanleiding van een polemiek tusschen "De Limburger Koerier" en "De Nieuwe Rotterdamsche Courant" over den bovengenoemden vraag schrijft Vova in zijn nummer van 26 dezer:

"Van de zelfhandhaving van ons volk kan geen sprake zijn dan door het nationaal-socialisme, dat inderdaad, zoals de Commissaris van Limburg zeide, zijn zuiverste uitdrukking vindt [illegible] partij, die de bedoelde instellingen voor haar propaganda noodig acht, om [illegible] als partij aan de macht te kunnen komen of iets dergelijks, doch zij acht die noodig om door de verwezenlijking van de nationaal-socialistische gedachte de zelfhandhaving van ons volk naar binnen en naar buiten te bewerkstelligen. Er staat voor niemand, die tot ons volk behoort, een andere weg open. Dus "klare wijn" en geen "vertroebeling": zelfhandhaving en onafhankelijkheid van ons volk door het nationaal-socialisme van de N.S.B. En de bewraakte "instellingen" hebben dit uitgesproken t e l e i d i n g doel. Hieromtrent kan en mag geen misverstand meer bestaan."

Uit deze verklaring volgt dat "Winterhulp", "Nederlandsche Volksdienst", "Nederlandsche Arbeidsdienst" en soortgelijke organisaties als doel hebben "zelfhandhaving en onafhankelijkheid van ons volk door het nationaal-socialisme van de N.S.B." [illegible] N.S.B. [illegible] moeten wij dus het bovenstaande deze instellingen voor dat nationaal-socialisme van de N.S.B. gebruiken. Afgezien van het feit dat wij van meening zijn dat de "zelfhandhaving en onafhankelijkheid" van ons volk niet gediend worden door "het nationaal-socialisme van de N.S.B." maar juist geschaad, afgezien daarvan kunnen wij niet medewerken aan een "Winterhulp" of een "Nederlandsche Volksdienst", die als uiteindelijk doel het nationaal-socialisme van de N.S.B. heeft en kunnen wij niet welwillend blijven staan tegenover iedere aldus misbruikte organisatie.

Een bevestiging van deze opvatting meenen wij te vinden in een verslag van een vergadering, waarin Schulungsleiter Simmer [illegible]

"Belangrijke mededeelingen deed de spreker voorts over de verhouding der Duitsche overheid tot de N.S.B. en tot de N.S.N.A.P., en van uitgaande, dat de Führer destijds reeds aan Ir. Mussert heeft toegezegd, dat Nederland als volk en als staat zelfstandig zal blijven. Een andere lijn heeft Ir. Mussert ook niet; [illegible] volgt hij wat de Führer verlangt. Velen vragen zich af, waarom de N.S.B. dan nog niet de macht is gegeven. Wie regeeren wil kan dat alleen doordat hij het vertrouwen van het volk wint. Dat zal komen: [illegible] de Arbeidsdienst en de Nederlandsche [illegible]."

Ook hierin komt tot uitdrukking, dat deze instanties gezien worden als N.S.B. instellingen.

Welnu, op grond hiervan gelast ik aan alle Afdeelingsleiders [illegible] te willen bewerkstelligen dat hun leden zich terugtrekken uit "Winterhulp" en "Nederlandsche Volksdienst". Zij die hieraan niet voldoen moeten bedanken voor "Nationaal Front", tenzij zij een door mij [illegible] ontheffing bezitten of verkrijgen van dat bevel.

Met onzen groet
[illegible]

De voor- en achterzijde van Meyer's lastgeving aan zijn volgelingen, waarin hij het nationaal-socialistisch karakter van den Arbeidsdienst, de Winterhulp en den Volksdienst hekelt, en den leden beveelt zich uit de beide laatste organisaties terug te trekken.

„literair" heelemaal niets te zijn, hetzij dan, dat hij daar zijn droomerige oogen mee bedoelde. Zijn „literaire aspiraties" bleken op een volmaakte zelfoverschatting te berusten.

Inmiddels kwam hij in aanraking met den politieken priester-avonturier Wouter Lutkie, niet „pater" Lutkie, zooals sommigen schrijven, want ook deze priester is geen ordegeestelijke maar een wereldgeestelijke (echter zonder parochiewerk) met eenig geld, die destijds de ijdele liefhebberij had een tijdschrift, genaamd „Aristo", maand-in maand-uit bijna alleen vol te schrijven, voornamelijk over zichzelf en wat hij allemaal voor mooie gedachten heeft over moraal en politiek enz. Een zonderlinge intrigant, die na de Meidagen nog openlijk in zijn tijdschrift de N.S.B. van „verraad" bleef beschuldigen, zonder daar ook maar eenig bewijs voor aan te voeren. In literaire kringen wordt deze getoogde avonturier „Luttepetut" genoemd, vanwege zijn pietluttig egocentrisme. Lutkie en Meyer vonden elkaar dus en zeiden tegen elkaar: „Laten ook wij ons naam maken". Waarop Meyer een goed-gestelde en ook wel vlot geargumenteerde brochure schreef tegen de Staatspartij. Dat was zijn, laten we zeggen: „literair-politiek" debuut. Diaken Meyer vond zichzelf plotseling een boven verwachting enorme piet, ja was eigenlijk na de onderdrukking op het seminarie achterovergeslagen van verbazing over zijn eigen geschrift, terwijl Lutkie een prachtig werktuig in hem zag tegen het nationaal-socialisme en om onder de fascistische partijtjes, met name die van Baars, te intrigeeren. Zoo kwam de „geboren leider" op een goeden dag aan een fascistische partij!

Deze partij bestond aanvankelijk uit eenvoudige, eerlijke volksjongens, die wel degelijk revolutionaire fascisten waren en juist daarom een waarachtig leider behoefden, maar ongelukkigerwijze nog te naïef waren om den politieken „leider" van den misleider te onderscheiden.

Doch goed. Meyer wies in welvarendheid. Lutkie leerde door woord en voorbeeld, hoe men met allerlei hier niet terzake doend moralistisch geleuter heel wat naïeve zielen vangt. En inmiddels maakte de diaken-met-de-droomerige-oogen zich al een flinke vent: kop op, buik in, borst vooruit. En zoo nu en dan, wanneer hier of daar een vleugje critiek opstak, kwamen zelfs reeds de „bevelende" stem en de „strenge" leiders-trekken uit het pluizige seminarie-dons te voorschijn. Kort en goed: de „politieke figuur" die straks geheel Nederland in verbazing zou zetten van pure belachelijkheid, was in wording. Lutkie zweette adviezen, Meyer reed per auto de werkgevers af om „bijdragen". Wat hij daar besprak en in uitzicht stelde, wisten de eenvoudige volksjongens natuurlijk niet, want dan hadden zij zeker zonder mankeeren zijn diakonale hersenen ingeslagen.

Nochtans, het gefemel van den politieken priester-avonturier Wouter Lutkie, sneed maar aan één zijde spek, een zijde, die spoedig opdroogde. Meyer kreeg behoefte aan slimmere raadgevers en sluwere intrigues, wilde zijn „fascistische" kermis tenminste blijven draaien.

Waar kon hij nu beter terecht dan bij de Jezuïeten? Hij vormde toch een „front" tegen het „dreigende nationaal-socialisme"? Ja, dàt was de manier om er te komen! De Jezuïeten wreven zich in de handen: nú werd Arnold Meyer eerst recht „verstandig", nú begreep hij „de hooge geestelijke goederen" (achter de kiezen bedoelde men hiermee: het duitendieverij-instituut Staatspartij) tot welker bescherming en redding alle middelen heilig waren. De Jezuïeten zouden zijn program zóó formuleeren, dat het „onaantastbaar" werd en niemand minder dan de zeer onofficiëele Pater J. Rubbens uit Nijmegen zou de verbindingsman zijn.

Wie is Pater Rubbens?

Iedereen in Nijmegen kent den Jezuïetenpater van de Molenstraatskerk met de lange artiestenharen. Niemand neemt hem eigenlijk au sérieux, de meesten denken, dat hij niet goed snik is, het eenvoudige volk lacht om zijn aanstellerij, terwijl het zich tegelijkertijd schaamt, dat deze opmerkelijk zotte komediant een „priester" is. Pater Rubbens toch staat algemeen bekend als de grootste dwaas, die er onder de Nijmeegsche plutocraten-geestelijkheid rondloopt. In zijn kerkelijke diensten, in de mis en op den preekstoel, in en buiten de kerk, speelt hij altijd en overal den volbloed „artiest". De mis bijvoorbeeld declameert hij op een waanzinnig-luide manier met geweldige schal-intonaties, begeleid van de vreemdste „artistieke" gebaren. Hij zwaait en danst daarbij voor het altaar als een harlekijn op de kermis tot groote ergernis van vele eenvoudige geloovigen en tot vermaak van de jeugd. Wanneer hij preekt is 't een kompleet tooneelstuk, waarbij heel de kerk het lachen in den zakdoek zit te smoren. Hijzelf vindt zich populair, maar bijna niemand onder het eenvoudige volk begrijpt, waarom de kerkelijke overheid dezen aansteller vrij rond laat loopen en als openbaar bedienaar gebruikt. Van achteren gezien lijkt hij met zijn lange, vette haren, die tot ver over zijn boord vallen, op een of andere middeleeuwsche heks. Van voren gelijkt hij een dikke jodin op altijd waggelende voeten, want ook toevallig — of misschien juist heelemaal niet toevallig — bezit hij een zwaren, ietwat gebogen neus in een volkomen gedegenereerd gezicht, dat wijfachtig aandoet. Hij heeft een viezen, loggen omvang met worst-armen, waaraan in steeds zwemmend gebaar de vette varkenskluifjes van zijn handen hangen. Hij ziet er in heel zijn wezen altijd even vuil en vet en als met voorbedachten rade „artistiek-goor' uit. Ja, er is eigenlijk geen bescheidener beeld te vinden, dan wat een eenvoudige werkman eens zeide, op dezen pater wijzend: „'t Is God geklaagd: een aangekleed varken met een priesterhoed op".

Deze komediant-priester zou hiermede misschien zelfs nog brutaal-weg zijn „heilige armoede" kunnen verklaren, ware het niet, dat men hem bijna voortdurend op straat ziet, voornamelijk om zijn dwaas-ijdele artistiekerigheid te vertoonen en verder om de huizen der rijke Nijmeegsche plutocraten af te schuimen. Een bekend feit toch onder de plutocratische katholieken van Nijmegen is het, dat men met de moeilijkste doodzonde-gevallen nog altijd zonder noemenswaardige schade bij pater Rubbens terecht kan. Zoodat de grootste dieven en echtbrekers door den biechtstoel van pater Rubbens nog altijd op de goedkoopste wijze de geopende poorten van het paradijs blijven bereiken. In dién zin is hij zeker „populair" ja, en zelfs beroemd en berucht tot ver buiten Nijmegen.

Met dezen onwaardigen priester-komediant nu, die den godsdienst openlijk op alle mogelijke wijzen prostitueert, met dezen openbaren priester-clown kunnen de Jezuïeten alles doen, en láten doen. Komen er verontwaardigde bedenkingen van ernstige katholieken of andersdenkenden tegen zijn voor-niets-meer-staande praktijken, dan kunnen de Jezuïeten altijd op de „alleenstaandheid"

(Vervolg op pag. 1[illegible])

In Frankrijk is tot tweemaal toe een moord gepleegd op Duitsche officieren. De naamlooze dader is in de naamlooze massa verdwenen, zoodat het simpele recht niet zijn loop kon hebben. Wie echter meent, dat de bezettingsmacht dan maar met de handen in den schoot blijft zitten en geen maatregelen treft, om het leven en de veiligheid van de soldaten, waarvoor zij de verantwoordelijkheid draagt, te verzekeren, vergist zich en houdt geen voldoende rekening met het feit, dat wij in oorlogstijd leven.

In Frankrijk werd een limiet gesteld binnen welke de dader moest zijn gevat; zoo dit niet het geval zou zijn, moesten als zoenoffer 50 geestelijk met den dader verwante gevangenen met hun leven boeten. Er is in dit verband gesproken over het fusilleeren van gijzelaars, maar dit is beslist onjuist. Gijzelaars plegen gekozen te worden uit de meest vooraanstaande, gezaghebbende, ja zelfs eerbiedwaardige personen van de tegenpartij. Om zulke personen gaat het hier niet. Stuk voor stuk waren het lieden, die door eigen vijandelijke handelingen reeds aan den rand van de doodstraf waren aangeland.

Wij kunnen intusschen gerust toegeven, dat met het fusilleeren van bedoelde 50 gevangenen (het voltrekken van het vonnis over een tweede groep van vijftig gevangenen in verband met een tweeden aanslag is door den Führer tijdelijk opgeschort) het r e c h t in den eigenlijken zin van het woord n i e t zijn loop heeft gehad. Men spreekt in dit soort gevallen terecht van een z o e n o f f e r, tevens middel, om aan de aanslagen een einde te maken. Dat dit laatste in beginsel gelukt is, blijkt wel uit het feit, dat De Gaulle zelf voor de Engelsche radio zijn landverraderlijken aanhang in Frankrijk heeft aangespoord de moordaanslagen op Duitsche militairen te staken. Niet natuurlijk, omdat hij er persoonlijk gewetensbezwaar tegen heeft, maar heel eenvoudig, omdat hij wéét, dat voor iederen vermoorden Duitscher vijftig of meer van de voor hem meest waardevolle elementen, die momenteel in Frankrijk reeds achter slot en grendel zitten, worden neergeschoten.

Een laatste waarschuwing.

Het is maar niet louter toeval, dat terwijl in Frankrijk de revolver het offer verzoent, dat twee officieren als slachtoffer van hun plicht hebben moeten brengen (qua persoon zijn ze immers even onschuldig aan alle oorlogsleed als een pasgeboren kind), de secretarissen-generaal zich met een ernstige proclamatie tot het Nederlandsche volk hebben gericht. Het is in zooverre nog een gunstig teeken, dat in deze proclamatie de aanslagen op het leven van Duitsche soldaten niet op het eerste plan staan. Niet omdat het minder belangrijk zou zijn, maar omdat het gelukkig (nog?) minder actueel is. Tot dusverre zijn we in Nederland van regelrechte moordpartijen vrijwel verschoond gebleven, waarvoor niet in 't minst zekere lieden, die momenteel ook hier achter slot en grendel zitten, niet dankbaar genoeg kunnen zijn. De Duitsche bezettingsautoriteiten hebben intusschen geen enkele reden de in Frankrijk getroffen tegen-maatregelen te verdoezelen: hoe hard ook, ze zijn volkomen in overeenstemming met het internationale oorlogsrecht, en als zoodanig kan van de publicatie een preventieve werking uitgaan.

De in de proclamatie van de secretarissen-generaal in eerste instantie opgesomde (economische) sabotagehandelingen, zijn echter niet minder gevaarlijk voor de bedrijvers. Ook op overtredingen van de distributiebepalingen, het clandestiene slachten, het vernietigen van landbouwwerktuigen en het verbranden van voedselvoorraden, staat tegenwoordig de doodstraf.

Er zijn menschen, die dit wat al te gortig vinden. Zij redeneeren, dat de bezetter over voldoende middelen beschikt om datgene te bemachtigen, wat hij voor de voortzetting van den oorlog noodig heeft, en dus eigenlijk over sabotagehandelingen, die in laatste instantie alleen maar het Nederlandsche volk benadeelen, geen zorgen behoeft te hebben. Hoogstens vinden zij het wat te gortig, dat de bezettende macht met doodstraf dreigt voor iets, waar ze eigenlijk geen last van heeft. De menschen die zóó redeneeren, geven er blijk van de werkelijke krachten, die in dezen oorlog werkzaam zijn, nog in het geheel niet te onderkennen. De voedselpositie, niet alleen van Nederland, maar van geheel Europa, is immers niet een kwestie van bijkomend belang, maar is langzamerhand de ziel van de tegenwoordige oorlogvoering geworden. Engeland, dat den oorlog militair niet kan winnen, blokkeert Europa. Daarom moeten wij onzen veestapel gedeeltelijk afslachten (gebrek aan krachtvoer, dat ingevoerd moet worden), evenals onzen pluimveestapel, daarom is er niet voldoende kunstmest — om over het gebrek aan koloniale waren nog maar te zwijgen.

Door deze blokkade hoopt Engeland de bevolking van de bezette gebieden, door den honger gedreven, in wanhoop in de Duitsche bajonetten te doen rennen, zoodat deze vrouwen en kinderen als 't ware het levende schild worden, dat dappere Engelsche soldaten den weg naar de „overwinning" waarborgt.

Slechts een heel klein beetje sportiviteit is noodig, om te erkennen, dat het Duitschlands goed recht is, dit infame, met alle volkenrecht in flagranten strijd zijnde wapen onschadelijk te maken, of minstens in zijn uitwerking te beperken. Het is niet Duitschlands, maar Engelands belang, millioenen Europeanen aan de ondervoeding en verarming prijs te geven, het is zelfs voor Engeland een vóórwaarde, om den oorlog te winnen. Duitschlands belang is het, de voedselpositie in de Europeesche landen niet alleen te verzekeren, maar zoo hoog mogelijk op te voeren. Het is niet eens noodig, dit te zien, als een natuurlijk gegeven, omdat Duitschland als grootste continentale macht zich voor het lot en de toekomst van Europa verantwoordelijk weet, het is voldoende, wanneer men slechts een heel klein beetje n u c h t e r is (en gaat het Nederlandsche volk niet graag voor nuchter door??) om te erkennen, dat Duitschland bij een verzekerde voedselpositie in Europa, en dus ook in Nederland, m i l i t a i r belang heeft, omdat dit een streep beteekent door de eenige „militaire" kansberekening die zijn tegenvoeter Engeland nog is overgebleven. Uit dezen hoofde is het zonder meer duidelijk, dat de bezettingsautoriteiten even streng toezien op het in gevaar brengen van de voedselpositie, als op het leven en de veiligheid van de bezettingssoldaten.

Een opgevoerde landopbrengst en een redelijke verdeeling van de beschikbare producten — niet alleen wat Nederland betreft, maar over geheel Europa — is voor Duitschland evenveel waard als een succesvolle veldslag. Scherp gesteld kan men het zelfs zoo zeggen: het is voor Duitschland een militair belang van de eerste orde, dat het eigen volk en de bevolking in de bezette gebieden zoo veel mogelijk te eten krijgt! Nogmaals: het gaat niet alleen om Nederland. Al dat gepraat over de enorme voorraden, die we zouden hebben gehad, doet dan ook weinig ter zake. Vóór dat er één Duitscher over de grens kwam, waren we al aan de suikerdistributie, bezig, zoodat die vooraden niet zoo bijster groot zullen zijn geweest. Maar al zou de grootste fantast gelijk hebben, en er was in Nederland een voorraad geweest voor 25 jaar, terwijl er in andere door Duitschland bezette gebieden een tekort heerschte, dan nog was het een militair belang, deze voorraad uit te „strijken" en daarmede overal het normale leven te bevorderen. Engeland maakt geen onderscheid tusschen de blokkade van volken, welken het den oorlog verklaarde, en volken, die hun jeugd voor Engelands zaak op de slagvelden lieten verbloeden. Zou men het den Duitschland ten kwade willen duiden, dat het de consequentie trekt uit het lot, dat Engeland Europa, zonder onderscheid van vijand of bondgenoot, poogt op te leggen?

Een door den oorlog tot lotsgemeenschap gedwongen Europa, zal eensgezind de blokkade het hoofd moeten bieden . . . . . of ondergaan.

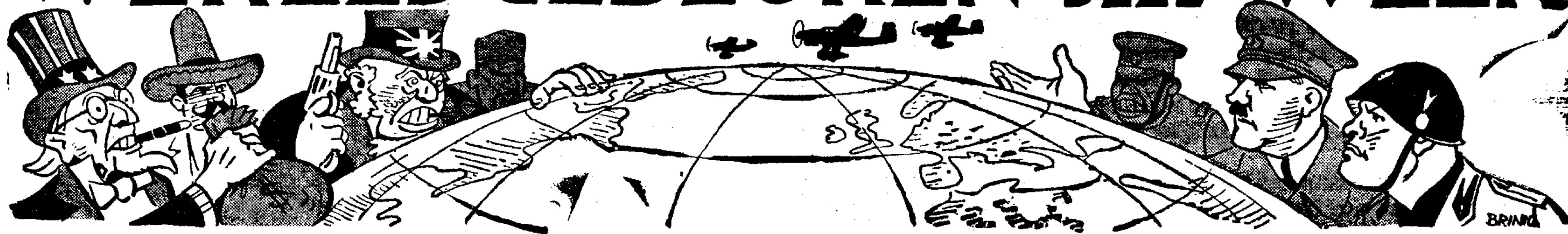
Het pleit is in zooverre reeds beslecht: Europa zal leven! En uit de gedwongen lotsgemeenschap groeit in den gemeenschappelijken strijd de beproefde, vrijwillige lotsverbondenheid: MET DUITSCHLAND VOOR EUROPA!

N.V. „Monopol" Automob. Import Mij. BREDA
Autobusbedrijf, garage, en stalling
Reparatieinrichting, Benzinestations
Verkoop, Olie, Benzine en Banden

DE RIJKSWACHT.
Strijdblad voor het Nat. Soc. Rijk aller Germanen
Per jaar f 1.50 — Giro 371045
SCHIEDAM

STORM
Weekblad der Nederlandsche SS
Per kwartaal f 1.25. Giro 114000.

WERELDGEBEUREN VAN DEZE WEEK

Een verklaring der Rijksregeering

De president der Vereenigde Staten heeft in een rede op 28 October j.l. „onthuld", dat hij in het bezit is van „geheime dokumenten", die bewijzen, dat Duitschland

1e. de staten van Midden- en Zuid-Amerika wil organiseeren en omvormen tot een vijftal aan Duitschland onderhoorige republieken,

2e. alle godsdiensten der aarde wil afschaffen.

De Rijksregeering heeft in een officieele verklaring uit het hoofdkwartier van den Führer beide beweringen kort en bondig ontkend en hen „vervalschingen van den grofsten en meest onbehouwen aard" genoemd; daarenboven verklaard, dat zij te onzinnig en absurd zijn om tot onderwerp van nadere uiteenzettingen gemaakt te worden.

Ten opzichte van de eerste bewering van Roosevelt valt op te merken, dat de mededeelingen van den president geheel in het kader vallen van zijn krampachtige pan-amerikaansche politiek, die met een, voor den beschouwenden Europeaan welhaast lachwekkende hardnekkigheid, onverdroten wordt voortgezet. Het is ook hier in Nederland bekend, dat Roosevelt niet alleen het volk der U.S.A. naar den oorlog tracht te drijven, maar ook de Zuid-Amerikaansche staten met gouden banden aan de Noordamerikaansche oorlogspolitiek tracht te koppelen. De drastische leugens waartoe de heer Roosevelt zijn toevlucht moet nemen, wijzen er wel op, dat men in Zuidamerika geenszins gewild is aan dit oorlogsspelletje mee te doen. Integendeel, zoowel rassisch als ideologisch voelen de ibero-amerikaansche volken zich nog altijd met de europeesche moederlanden Spanje en Portugal verbonden en zij toonen groote waardeering voor de europeesche politiek dezer beide landen. De volkeren van Zuidamerika zouden daarom slechts noode — zij het ook indirect — de vijanden van Europa steunen bij de uitbarsting van een eventueel conflict. Toch gelooven wij, dat de dollarpolitiek van Wallstreet, gepaard gaande met eenige militaire actie tegen enkele eilanden, op de regeeringen der Zuidamerikaansche republieken een vrij diepen indruk heeft gemaakt, welker gevolgen misschien weldra kenbaar zullen worden.

Ten aanzien van Roosevelts onthulling over de godsdiensten, waarbij gezegd is, dat Duitschland van plan zou zijn na den gewonnen oorlog alle godsdiensten af te schaffen, het bezit der kerken in beslag te nemen, het kruis en alle andere geestelijke symbolen te verbieden en de priesters op straffe van overbrenging naar een concentratiekamp het zwijgen op te leggen, is zóó naïef en getuigt van een dermate verwrongen „inzicht" in de diepere gronden van het nationaal-socialisme, dat ieder weldenkend mensch hierover slechts zijn schouders kan ophalen. Nimmer heeft het nationaal-socialisme den strijd aangebonden met den godsdienst als zoodanig. Integendeel, juist de nationaal-socialisten zijn doordrongen van een diep en ernstig godsvertrouwen, al mogen veler hunner dan ook een eenigszins ander g o d s b e g r i p hebben, dan totnutoe werd gepredikt. Herhaaldelijk heeft de Führer uiting gegeven aan zijn geloof in de Voorzienigheid, door wie hij zegt gezonden te zijn om het Duitsche volk, ja, geheel Europa uit zijn verval op te wekken tot een nieuw en glorierijk bestaan. Dit geloof van den Führer sluit te eenenmale de vervanging van God door zijn persoon, zooals de Amerikaansche president den burgers van de States tracht wijs te maken, uit.

Wij weten zeer wel, dat booze hetzers, inzonderheid van de zijde der kerk, trachten het nationaal-socialisme als een on-religieuze strooming voor te stellen. Men moge dan bedenken, dat nimmer eenige nationaal-socialistische autoriteit de r e l i g i e bestreden heeft, maar dat allen den strijd hebben aangebonden met dié religieuze o r g a n i s a t i e s, die — dikwijls internationaal gegrondvest — trachten onder het mom der vroomheid het staatsgezag in verschillende landen te schaden of te ondermijnen. Wanneer dan ook het nationaal-socialisme met de kerk in conflict kwam, dan was dat steeds, omdat deze haar taak miskende, omdat zij op haar rechten en plichten moest worden gewezen, waarvan zij de eerste redeloos had uitgebreid, terwijl zij in de tweede schromelijk tekort geschoten is.

De Rijksregeering heeft in haar bekendmaking van Zaterdag j.l. de beide incidenten met de amerikaansche torpedojagers „Greer" en „Kearny" behandeld, en verklaard, dat de amerikaansche voorstelling van zaken onjuist is. Niet Duitschland heeft Amerika aangevallen, maar — zoo werd onomwonden gezegd — *Amerika heeft Duitschland aangevallen.* De constateering van dit feit in een officieele verklaring is van groot belang voor de toekomstige ontwikkeling der dingen.

De gebeurtenissen in het Protectoraat

Nu de rust in het protectoraat Bohemen en Moravië weer teruggekeerd is, worden meer gegevens bekend omtrent de feiten, zooals die zich daar hebben toegedaan. Het lijkt ons, mede in verband met een mogelijk soortgelijke ontwikkeling der dingen in Nederland — ook hiér vindt de Londensche hetze-zender bij velen nog gretig gehoor! — een en ander te vertellen over hetgeen Karl Ansorge dienaangaande in „Das Reich" mededeelt. Ook een gewaarschuwd volk telt voor twee!

De schrijver zet uiteen, dat het tsjechische volk werd opgehitst tot demonstraties, tot boycot jegens de tsjechische pers, tot sabotage der levensmiddelenvoorziening, tot aanslagen op de bewapeningsindustrie en de verkeers-inrichtingen, ja zelfs op leidende tsjechische persoonlijkheden, die vriendschap met het Rijk bepleitten.

De man achter de schermen bij dit alles was de premier der protectoraats-regeering Elias, die een schandelijk dubbel spel dreef. Terwijl hij eenerzijds in onderdanig gestelde brieven aan den rijksprotector zijn sympathie jegens het Rijk betuigde, bevorderde hij anderzijds tezelfdertijd een serie anti-Duitsche ondernemingen. Elias werd in deze praktijken bijgestaan en zelfs nog overtroffen door den vroegeren burgemeester van Praag, Klapka, die met de gelden van een geheim fonds Tsjechen in de gelegenheid stelde naar het buitenland te vluchten om vandaar een vijandelijke actie tegen het Rijk te voeren. Toen men Klapka eraan herinnerde, dat hij destijds den Führer loyalen steun toegezegd had, verklaarde hij, dat hij aanvankelijk ook van plan geweest was, dien steun te verleenen, maar door Elias overreed was tot illegale actie.

Voor het volksgerechtshof zei Elias: „Ik weet, dat er in den laatsten tijd, vooral op grond van de buitenlandsche radio-propaganda, een ontwikkeling in het protectoraat plaats greep, die de duitsche bureaux niet meer rustig konden laten voortduren.... Ik weet, dat ik een vergrijp begaan heb tegen de wetten en de op mij rustende verplichtingen en als minister-president eveneens ervoor verantwoordelijk ben, dat er tijdens mijn bewind dingen gebeurd zijn, die niet in overeenstemming waren met mijn ware politieke overtuiging en die ik niet krachtig genoeg heb willen verhinderen." — De ware politieke overtuiging van Elias was deze(dat om redenen van binnenlandsch-politieken, economischen en socialen aard het 7½ millioen zielen tellende tsjechische volk niet als onafhankelijke staat in de duitsche levensruimte kon bestaan en dat het daarom den weg naar een eerlijke en oprechte chische journalist zei over dat halfslachtig gedrag van Elias: „Dat samenwerking met het duitsche volk moest vinden. — Een tsjewas nu een van onze leiders! Hoe kan de kleine man loyaal en oprecht handelen tegenover het Rijk, wanneer de voorzitter der protectoraatsregeering zelf illoyaal, ja misdadig, gehandeld heeft?"

Bij dit proces is ook nog aan het licht gekomen, dat de elementen op den achtergrond, die de Tsjechen tot onwettige handelingen aanspoorden, bijna steeds joden waren. Zèlf hadden zij zich zorgvuldig buiten het gevaar gehouden! Daarom heeft de plaatsvervangende rijksprotector de in Duitschland genomen maatregelen t.a.v. de joden, ook voor het protectoraat geldig verklaard. Alle synagogen zijn gesloten. Wie zich jodenvriendelijk gedraagt, loopt gevaar, zelfs als jood behandeld te worden. Ook dringt de pers aan op evacueering van alle joden uit de steden.

Het lijkt ons, dat, met de gevolgen der Londensche hetze in het protectoraat voor oogen, men zich ook in Nederland ernstig zal moeten bezinnen op de consequenties van een soortgelijk gedrag!

Christelijke Naastenliefde

„Hebt Uw naasten lief gelijk U zelven"

De christelijke kerk predikt de naastenliefde. Zij doet dat sinds eeuwen onder alle volkeren, waarover zij macht heeft. Doch zelfs haar priesters maken zich g e e n illusies meer over de resultaten dezer prediking. Zij zijn vrijwel nihil en na 1940 jaren waren wij even ver van de daadwerkelijke naastenliefde verwijderd als voorheen.

Christelijke naastenliefde, d.i. altruïsme uitsluitend betoond door de kracht van het christendom, bestaat niet; zij is een holle phrase, die van den kansel wordt verkondigd en den minder met aardsche goederen bedeelde als een blijde illusie wordt voorgehouden. Doch het is die naastenliefde, die nooit bij zichzelf, maar altijd bij een ander begint.

Twintig eeuwen lang hebben de predikers gemaand: „Hebt Uw naasten lief gelijk uzelve", maar het is gebleven bij leege en ijle woorden. Van sociale maatregelen in den werkelijken zin, van reëele naastenliefde, moest de kerk zeer weinig hebben.

Wie den predikant Talma in het Nederlandsche parlement heeft gehoord en vooral gezien, begrijpt, dat hij vertoornd was op zijn eigen menschen, de anti-revolutionairen (gereformeerden), de christelijk-historischen (nederduitsch-hervormden) en hoe ze allen geheeten hebben, — omdat zij, die de naastenliefde in hun kerken predikten, de door Talma voorgestelde sociale wetten afwezen en vasthielden aan de kerkelijke bedeeling, zooals die voor de arme lidmaten was bepaald. Bescherming van arbeiders en ouden van dagen (invaliditeits- en ziekte-verzekeringswetten en ouderdomsrente) weigerde de ke... e zien als een recht. De bedeeling, die de heer Hendrik Colijn weer zoo graag terug wilde, moest en zou in eere hersteld worden. Hoe dikwijls heeft deze rijkaard de kansels der kerken niet misbruikt, om er over z i j n naastenliefde te spreken, waarmede hij bedoelde het overhevelen van den uit de staatskas bedeelden werkloozen naar de kerkelijke bedeeling. Zieltjeswinnerij dus!

Eerst het nationaal-socialisme is erin geslaagd het begrip van naastenliefde, zooals dit verkondigd werd door de christelijke kerk, te verwezenlijken door de verinniging der volksgemeenschap, de verheffing van den arbeid en de beleving der ware kameraadschap. De nationaal-socialistische beweging heeft het begrip van liefde voor den naaste uit de koude sfeer der witgekalkte kerkinterieurs gebracht in de harten van de volksgenooten en daarmede deze zoo veel en zoo vaak gepredikte liefde tot den medemensch gemaakt tot een levend, een gedragen bezit van het volk.

Wij willen hier een voorbeeld geven van die ander, die christelijke „naastenliefde". In Utrecht heeft de Luthersche Kerk voor de ouden van dagen een tehuis gesticht, „De Wartburg" genaamd. In dit tehuis, waar de vroomheid regeert, worden de bewoners in twee groepen verdeeld: de „meer-gegoeden" zijn er van de „minder-gegoeden" gescheiden gelijk eertijds de schapen van de

Degenen, die hun verpleging betalen of wier verpleging betaald wordt, zijn de *dames* en *heeren*, de anderen zijn gewoon *de oudjes*. Inderdaad, worden de bewoners in de praktijk ook zoo genoemd en aangesproken!

Hoe groot de naastenliefde daar is, blijkt ook hieruit, dat voor de „dames en heeren" eenerzijds en de „oudjes" anderzijds, a p a r t gekookt wordt. De resten van de deftige afdeeling komen „ten goede" aan de arme sloebers! Wij noemen iets dergelijks een enorm s c h a n d a a l en wij weigeren hierin eenig begrip van echte naastenliefde te onderkennen.

Ook in andere dingen uit zich de vernedering der eene groep tegenover de andere. De „oudjes" moeten hun post aan een loketje in ontvangst nemen, maar de „dames en heeren" krijgen de brieven op hun kamers bezorgd!

Ziedaar de naastenliefde der christelijke beschaving! De oude vrouw, de moeder, die wellicht haar kinderen in ootmoed voor de heilige kerk heeft groot gebracht en aan die kerk met een warm hart van haar nooddruft heeft geschonken — zij wordt in dit christelijk tehuis geduld, omdat men toch iets moet doen van de gebedelde centen der lidmaten, maar iederen dag opnieuw wordt zij vernederd tegenover degenen, die meer g e l d bezitten, wellicht omdat zij minder z o r g e n gekend hebben.

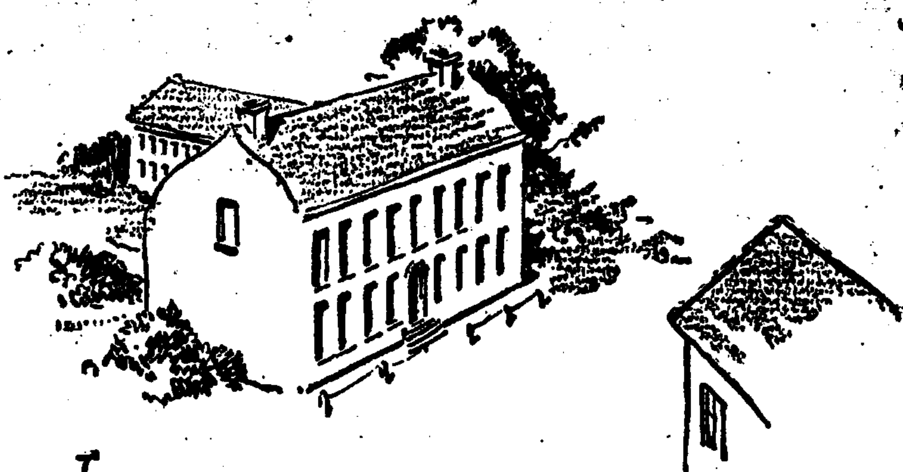
Gij ziet, lezer, het is een naastenliefde van den schralen kant, een ellendig voorbeeld van barmhartigheid! Hier wordt de oude moeder, die haar plicht jegens de volksgemeenschap ten volle deed, overgeleverd aan de naastenliefde der kerk en mag nu de „kruimkens van de tafel der rijken" eten.

Rilt gij niet onder den ijzig kouden adem van deze kerkelijke liefde?

Het nationaal-socialisme zal, zooals de schrijver van een artikel in het nummer van 18 October betoogde „geen 2000 jaar noodig hebben om te mislukken" — ook in de naastenliefde niet. Integendeel — het zal slagen in zijn wereldomvattende roeping op alle fronten. Wat de bedeeling der christelijke kerken was, wordt in d... aal-socialistischen staat goed recht.

... ziet nu — te elfder ure — de schrille tegenstelling tusschen haar geest- en daadlooze prediking en de brekende en

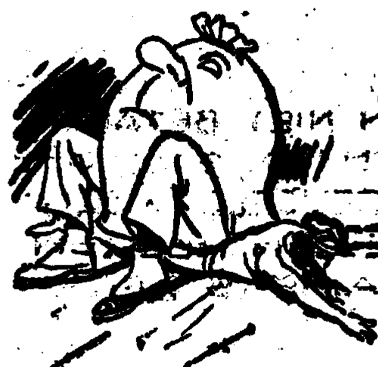
„DE WARTBURG"

IN HOLLAND STAAT EEN HUIS
EN WEL IN UTRECHT.
HET IS EEN TEHUIS VOOR OUDEN
VAN DAGEN EN STAAT ONDER AUSPI.
CIËN VAN DE LUTHERSCHE KERK.
HET HUIS HEET DE WARTBURG.

IN DIT HUIS
SPEELT, ALS
OP ZOOVELE
PLAATSEN
OP AARDE,
HET GELD
EEN GROOTE
ROL, WAARDOOR DE NAASTENLIEFDE
WEL WAT ERG IN DE

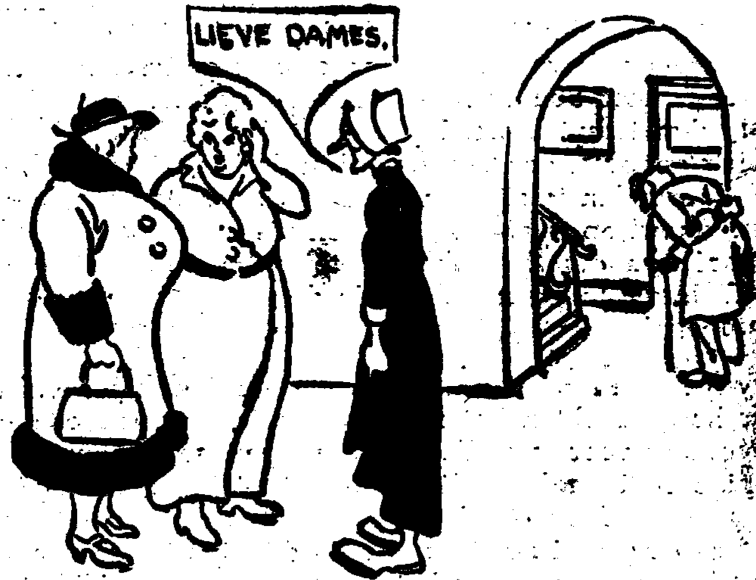

VERDRUKKING
KOMT.

DE GEGOEDE INWONERS VAN HET HUIS BE-
TALEN HUN VERPLEGING, ANDEREN, DE MINDER-
BEDEELDEN, BETALEN NIETS.
EEN GOED BEGINSEL MAAR......................

NU KOMT
DE AAP UIT
DE MOUW!

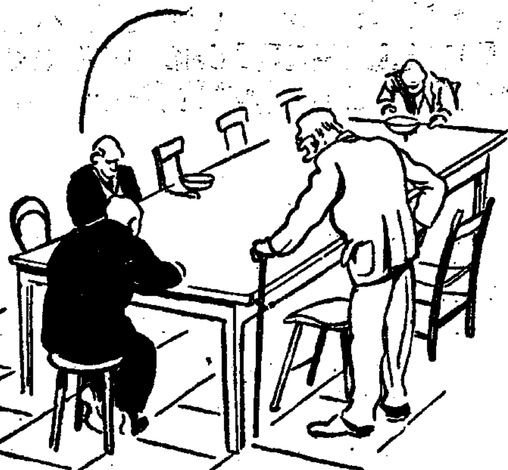
DE BETALENDE MANNELIJKE EN VROU-
WELIJKE GASTEN WORDEN AANGESPROKEN
MET „DAMES EN HEEREN", DE NIET-BETA-

... TE UTRECHT

...LENDE WORDEN AANGEDUID ALS: „DE OUDJES". EEN BEETJE PIJNLIJK, VINDT U NIET?
MAAR HET WORDT NOG MOOIER!

VOOR DE „DAMES EN HEEREN" WORDT APART GEKOOKT EN HUN MAALTIJDEN WORDEN OP DE KAMERS GESERVEERD.

DE „OUDJES" DAARENTEGEN ETEN HUN EENVOUDIGER MAALTIJD OP, LATEN WIJ ZEGGEN, EEN MEER EENVOUDIGE WIJZE....!

OPDAT VOORAL HET VERSCHIL TUSSCHEN BETALENDEN EN NIET BETALEN TOT IN KLEINIGHEDEN TOE, GOED DOOR DE BETROKKENEN GEVOELD WORDT KRIJGEN DE DAMES EN HEEREN HUN POST OP DE KAMERS GE-

BRACHT, TERWIJL DE OUDJES ZE ZELF AAN EEN LOKET IN ONTVANGST MOETEN NEMEN!

Kunnen wij deze Christelijke naastenliefde niet beter Christelijke ernaastliefde noemen?

IS HET EEN WONDER, DAT MENIGE OUDE DIE ALS ONBETALEND GAST HIER ZIJN INTREK MOET NEMEN, MET LUTHER MOET ZEGGEN:

HIER STA IK, GOD HELPE MIJ: IK KAN NIET ANDERS!

CLAUDIUS.

bouwende krachten van het nationaal-socialisme. Daarom hitst zij in haar egoïstische, anti-volksche en goddelooze politiek de geloovigen op tegen het nationaal-socialisme en zaait daarmede haat in de volksgemeenschap. Eenmaal echter zullen ook de oogen der bedrogenen opengaan en zij zullen weten waar hun plaats is.

Wij willen in dit verband nog wijzen op een voorbeeld van werkelijke naastenliefde, dat dezer dagen gegeven werd door den commissaris van het N.V.V.

Duizenden arbeiders, aangesloten bij de confessioneele bonden, hebben onder den druk hunner geestelijke voorgangers voor hun vakbond bedankt, omdat die in het N.V.V. werd opgenomen. Zij verloren daardoor hun maatschappelijken steun en werden geheel overgeleverd aan de liefdadigheid der kerken, m.a.w.: zij zouden moeten hongeren.

Alle rechten, die het N.V.V. hun geeft, alle zegeningen die hun door de nieuwe sociale wetgeving deelachtig zouden worden, moesten zij afwijzen, omdat de geestelijkheid het wilde. Niettegenstaande dat, werd hun duidelijk gemaakt, dat zij van alle hulp zouden zijn verstoken. De commissaris van het N.V.V. bood hun daarop nogmaals — ofschoon de termijn was verstreken — de gelegenheid hun standpunt te herzien. Ja, hij ging verder: de achterstallige contributies zouden worden kwijtgescholden.

Zoo wordt de geestelijkheid, de kerk, beschaamd! Want wat zou er van deze confessioneele arbeiders en hun gezinnen terecht komen, indien zij zouden hebben gehoorzaamd aan het bevel der geestelijkheid?

Het generaal pardon van het N.V.V. is een vorm van werkelijke naastenliefde.

Moge de kerk open oog hebben voor deze teekenen des tijds, die hààr geopenbaard word[illegible]

HET JODENDOM MOET BOETEN VOOR DEZEN OORLOG!

De verzorging, steun en werkverschaffing der invaliden van dezen oorlog is een belangrijk onderwerp voor de overheid in verband met de daaraan verbonden financieele maatregelen.

Het is noodzakelijk, dat men de oorzaak van het feit, waardoor dezen slachtoffers zooveel leed overkomen is, duidelijk inziet. Het is immers logisch, dat men tot de oorzaak van de ellende teruggaat om den schuldige te ontdekken en het is deze schuldige, die ervoor gestraft zal moeten worden.

Eenvoudig is het, wanneer men naar voren brengt, dat de kosten voor den steun aan de oorlogs-invaliden door 't v o l k moeten worden gedragen.

Onze stamverwante naburen kwamen echter niet in de Nederlanden om oorlog tegen onze volksgenooten te voeren, zooals zij het Deensche volk bestreden, toen zij Denemarken hebben bezet. Slechts uit bittere noodzaak vielen de Duitsche legers de Noordelijke- en Zuidelijke Nederlanden binnen, en alleen, omdat een uitgesproken Duitsch-vijandige regeering als werktuig der joden, onze geproclameerde neutraliteit verraden had.

Het waren de internationale joden, die zich opbliezen tot een verwaten en brutaal Maccabeeëndom, dat Duitschland wilde binnendringen, om al wat Duitsch was te vernietigen, zooals hun voorzaten de volken van het land Kanäan hadden uitgeroeid.

Met een geraffineerd-listige sluwheid hebben zij daarvoor het geld en de levens benut van de naar den geest totaal verjoodschte West-Europeesche volken.

Het was voor dát jodendom, waarvoor onze soldaten aanvankelijk ter slachtbank werden geleid; voor de jodenpest, die parasiteert op de volkeren der aarde.

Het is dan ook dat jodendom, dat in de eerste plaats verantwoordelijk is voor het lot van onze invalide soldaten.

Het jodendom beschikt hier in de Nederlanden over groote rijkdommen, zoowel aan roerend als aan onroerend goed en ook zijn trawanten zijn meest niet van aardsche goederen ontbloot. Het is algemeen bekend, dat alleen in de Noordelijke Nederlanden meer dan 200.000 joodsche winkels, warenhuizen, fabrieken en vennootschappen bestonden. Wanneer aan deze joodsche zaken en aan hun joodsche eigenaars en aandeelhouders óók wanneer zij reeds onder arische leiding staan, een invalidenbelasting werd opgelegd, dan zou dat een billijke en rechtvaardige daad zijn, waardoor het jodendom zijn schuld kan afdoen.

Zoo men, in verband met het kapitaal der zaken, aan de kleinste joodsche winkels een minimum van 10 gulden belasting oplegt en de grootere bedrijven naar verhouding van het bedrijfskapitaal belast, dan is het te betalen bedrag betrekkelijk toch nog maar.. een jodenfooi!

Het totaalbedrag zal dan ongetwijfeld in de millioenen loopen, waardoor menige invalide voor zijn leven doeltreffend verzorgd kan zijn.

Een dergelijke maatregel tot leniging van het leed en de ellende der invaliden is niet alleen een gebiedende eisch, maar zal tevens dienen als les en leering voor hen, die met de joden mede oorzaak van allen nood geweest zijn — al[illegible]ischte misleiders van ons volk.

Wij vertrouwen, dat de overheids-instantie, die het invalidenvraagstuk ter behandeling heeft, niet zal nalaten de praktische verwezenlijking van ons voorstel uit te werken. Wij hopen er dan t.z.t. op terug te komen.

HET JOODSCHE VRAAGSTUK. (XLVI)

De Joden in de Amerikaansche koloniën van Europa

Een van de eerste joden, die uit het Amsterdamsche ghetto naar Noord-Amerika togen, was Jakob Barsimson. Van zijn grootvader, die volgens zijn verhaal met Columbus [1]) de eerste reis naar Amerika had gemaakt, had hij gehoord, dat de oerbewoners van Amerika joden waren, hetgeen hij ook in een boek van Thorowgood had gelezen. 12 jaren tevoren was zijn oom met twee Amsterdamsche rabbijnen naar Brazilië gevaren, maar deze hadden in hun brieven een weinig aanlokkend tafereel van den toestand der joden in Zuid-Amerika opgehangen, hetgeen met berichten uit andere bronnen klopte.

De eerste joden daar te lande waren er n.l. gekomen als gedeporteerden der Portugeesche regeering [2]), vooral misdadigers en lichte vrouwen, die tot taak kregen hout te kappen en papegaaien te vangen, om dan deze producten naar Portugal over te maken. Later kwamen daarbij ook vele marranen, gedoopte Spaansche joden, die bevreesd voor de inquisitie uit Spanje en Portugal gevlucht waren, alsook Fransche joden. In 1624 werd Brazilië door Nederland veroverd en nu steeg het aantal Joden in Brazilië snel. Nadat de vrede met Portugal gesloten was, trokken twee rabbijnen met 600 Amsterdamsche joden daarheen. Toen de gouverneur Joan Maurits van Nassau, die geen vriend van de *joden* was, naar Holland geroepen werd, boden deze, klaarblijkelijk inmiddels welvarend geworden, den scheidenden gouverneur een bedrag van 600.000 gulden om zijn woning tot synagoge te doen inrichten. Een opstand, door de achtergebleven Portugeezen opgezet, voerde tot een burgeroorlog, waarin de Nederlanders door de Portugeesche opstandelingen verslagen werden en hun hoofdstad werd, tegelijk met de overige Hollandsche bezittingen in Brazilië, heroverd. Op bevel van den nieuwen Portugeeschen stadhouder keerden de meesten der uit Amsterdam aangekomen joden met de twee rabbijnen naar Amsterdam terug.

Ook hadden zich Amsterdamsche joden in 1644 te Paramaribo en Cayenne gevestigd onder bescherming van de West-Indische Compagnie, waarbij zich later nog 112 joden uit Livorno voegden. Evenwel, in het nauw gebracht door den oorlog tusschen Holland en Portugal, weken vele joden uit Brazilië ook naar Suriname uit (Mei 1654); en niettegenstaande Engeland ook aanspraak maakte op het koloniseeren van dit gebied en een charter daartoe aan Lord Willoughby had verleend, bleef Suriname bij den vrede van Breda (1667) toch aan Nederland. Ook op Curaçao hadden zich inmiddels joden gevestigd.

Door al deze feiten wordt de aanwezigheid, thans nog, van een groot aantal joden in de Nederlandsche West-Indische koloniën voldoende verklaard. Ook is het daardoor begrijpelijk, dat de jood Barsimson (zie boven) zijn reis niet naar Zuid- maar naar Noord-Amerika richtte, naar Nieuw-Amsterdam (New-York), alwaar de West-Indische Compagnie als gouverneur den energieken Pieter Stuijvesant had aangesteld.

Stuijvesant, die reeds een langjarige ondervinding in de Nederlandsche kolonies in Amerika had, was het bekend, dat de joden, toen reeds, aldaar verre van bemind waren. Toen nu Barsimson's oom met de twee rabbijnen en nog 27 rasgenooten uit Brazilië verdreven werden en eerst meenden in Nieuw-Amsterdam een nieuw tehuis te kunnen vinden, zonder dat de meerderheid over eenig geld of andere bezittingen beschikte, vorderden de niet-joodsche kolonisten aldaar van Stuijvesant, dat deze de nieuw aangekomen joden zou uitwijzen. Dit besluit vereischte echter de goedkeuring der directie van de West-Indische Comp., waarom Stuijvesant aan deze schreef:

„. . . . Nadat ik vernomen heb, dat zij (de joden, die waren aangekomen, red. M.) met de hun eigen uitbuiting en hun bedriegelijke handelspraktijken tegenover Christenen bij onze magistraten en ander loyaal ingestelde menschen weerzin wekken, en daar het bestuur der kolonie vreest, dat de *joden* tengevolge van hun aangeboren luiheid een *last* voor 't algemeen zouden kunnen worden, hebben we in het belang van onze nog zwakke en zich nog ontwikkelende kolonie het voor beter gehouden, hen te bewegen zonder rustverstoring terug te gaan. Wij bidden voor ons en voor de welvaart van onze kolonie, dat het dit verslagen ras, dezen haatdragenden vijand en ontwijder van Christus' naam, niet langer vergund zal worden onze nieuwe kolonie te verontrusten en verpesten."

Hiermee was de zaak echter nog geenszins afgeloopen. Want onder de geweigerde joden bevonden zich ook een paar aandeelhouders der W.I. Comp., die nu ook een schrijven aan de Directie richtten, waarin zij het recht opeischten om in de kolonie te blijven. En aangezien de Directie hun dat recht verleende, Stuijvesant evenwel bleef weigeren, zonnen de joden op wraak. De blijvenden spoorden nu hun rasgenooten overal ter wereld aan, naar Nieuw-Amsterdam te komen om zich daar te vestigen, hetgeen voor Stuijvesant aanleiding was om allerlei beperkende maatregelen voor den handel der joden te verordenen: met de kolonisten mochten ze geen handel drijven; alleen met het buitenland en met de Indianen was deze geoorloofd. Ook mochten ze geen land bezitten en verkregen ze geen burgerrechten. Ze hadden geen kiesrecht en waren niet verkiesbaar, mochten geen openbare godsdienstoefeningen houden, noch als getuigen voor het gerecht optreden.. Den vijf rijksten werd een belasting van 1000 gulden opgelegd om daarmee een muur te bekostigen, die door de joden zelf moest worden gebouwd, vanwaar de latere Wallstreet dateert.

Nog scherpere wetten tegen de joden waren door koning Philips III van Spanje in Z.-Amerika uitgevaardigd; in 1598 liet hij zelfs een vestigingsverbod tegen gedoopte joden afkondigen.

Nieuwe joodsche kolonies werden weldra in N.-Amerika te Boston, Newport, Providence enz. gesticht, waarheen heele s... men emigranten kwamen, meest joden, ... geen tot een verbod van huwelijken ... schen joden en christenen aanleiding ... De jood Aaron Lopez maakte zich spo... meester van den handel in walvischpro... ten; binnen enkele jaren bezat hij daa... 30 schepen en in 17 fabrieken werd ... geleverde traan voor zijn uitgebreiden ... del verwerkt. Andere joden legden zich ... jeneverdistilleerderijen toe. Een derge... ontwikkeling maakten ook de Engelsche ... lonies in N.-Amerika door. In 1664 ging ... in 1614 door Hollanders gestichte Nie... Amsterdam met omgeving (Nieuw-Ne... land) in Engelsch bezit over en werd N... York, maar de beschikkingen van Stu... sant betreffende de joden bleven van kra...

Franklin behoorde zeker tot de eers... die het joodsche vraagstuk in zijn w... doorzagen, zooals blijkt uit een rede, die ... in 1789 in het Amerikaan... waarin o.a. voorkwa...

„In elk land, waarin zich joden in g... ter aantal hebben gevestigd, hebben ... steeds het zedelijk niveau doen da... zij hebben de eerlijkheid in den ha... als van geenerlei waarde doen verlo... gaan; zij hebben zich afgezonderd ge... den en zich nooit met de overige bevolk... vermengd; zij hebben den christelijk... godsdienst, waarop onze natie berust, ... hoond en door zijn voorschriften niet ... erkennen, hebben zij getracht die te on... mijnen; *zij hebben een staat in den s... opgericht.* Wanneer men ergens zich teg... hen heeft verzet, dan hebben zij met ... kracht zich ingespannen, om zulk een l... financieel te ruïneeren, zooals ze dat ... Spanje en Portugal hebben gedaan."

„Gedurende meer dan 17 eeuwen h... ben de joden om hun treurig lot tra... gestort, daar ze uit hun vaderland, zoo... ze Palestina gelieven te noemen, zijn ... dreven. Maar ik verzeker U, mijne Heer... dat als de beschaafde wereld hun op ... oogenblik Palestina in eigendom zou ... len teruggeven, dan hebben ze dade... een dwingende reden bij de hand om ... daarheen terug te gaan. En waarom n... Omdat zij vampyrs zijn, en vampyrs n... van vampyrs kunnen leven. Zij kun... onder elkaar niet bestaan, zij moeten ... den rug der christenen en van de ove... volken, die niet van hun ras zijn, ... teeren."

„Als ge deze lieden niet bij het ... ons liggende ontwerp van de grond... uit de V.S. uitsluit, dan zullen zij in min... dan twee eeuwen in zoo'n aantal hier ... nengezwermd zijn, dat ze het land zu... beheerschen en opvreten; ja, zij zu... onzen staatsvorm veranderen, waar... wij, Amerikanen, ons bloed hebben ... goten, en ons leven en vermogen heb... gegeven; waarvoor wij onze vrijheid ... het spel hebben gezet en onze beste ... dachten hebben geofferd . . . .

„Ik waarschuw U, mijne Heeren: ... neer ge de joden niet voor altijd uit... dan zullen Uwe kindskinderen U in ... graven vervloeken."

De eigenlijke machtsontplooiing der jo... in Amerika brak eerst aan tijdens en na ... opstand der kolonisten tegen Engel... welke opstand het jodendom welisw... koud liet, maar dien ze als alle oorlogen ... schouwden als het middel om schitteren... zaken te doen, al bleven ze nog steeds ... burgerrechten verstoken en mochten ze g... openbaar ambt bekleeden. In 1737 ... echter een jood tot lid van den Raad ...

---

[1]) *De Amerikaansche joden van heden beweren en houden vol, dat Amerika alles aan de joden te danken heeft, dat Columbus een jood was; dat het Hebreeuwsch onder de niet-joodsche kolonisten als heilige taal gold; dat deze den Atlantischen Oceaan altijd de Roode Zee en den Engelschen koning, dien zij haatten, steeds „Pharao" noemden; terwijl die kolonisten de generaals Washington en Adams, de stichters van den Amerikaanschen vrijstaat, steeds met Mozes en Jozua beitelden. Eindelijk nog, dat de Engelsche kolonisten vóór de bevrijdingsoorlog uitbrak, geleid door hun haat tegen Engeland, geeischt zouden hebben, de Engelsche taal in Amerika door het Hebreeuwsch te vervangen (Othmar Krainz „Juda „entdeckt Amerika", blz 36).*

[2]) *Zie Koenen „Geschiedenis der joden in Nederland". blz. 276 en vlg.*

... New-York gekozen, maar met ge-
werd hij verhinderd zitting te nemen.
besloot het Engelsche Parlement de
als staatsburgers toe te laten, ook in
koloniën, maar het duurde toch nog tot
vrijheidsoorlog (1776) vóór de joden in
met de andere burgers werden ge-
steld. De voornaamste woonplaatsen
waren: in het Noorden Newport en
York, in het Oosten Philadelphia en
Zuiden Charleston. Hier was hun
zetel; de geheele scheepvaart naar de
Indische eilanden, naar Z.-Amerika en
was in hun handen.
meen hadden de kolonisten een af-
van de joden; samenwonen van niet-
met joden kwam nooit voor. Ook dien-
geen joden in de koloniale troepen,
bij het uitbreken van den vrijheids-
kwamen er plotseling een veertigtal
che soldaten te voorschijn, meerendeels
ren, zelfs van hoogeren rang, die
bijzondere posten toegewezen kregen
verzorging van de materiaalverdee-
van leveranties, proviand en andere
benoodigdheden. Ook als betaalmees-
raden zij plotseling naar voren. Het
aantal joden bleef echter gedurende
oorlog klein; met de leveranties maak-
enorme winsten, niettegenstaande
straffen tegen woekerprijzen voor-
waren. Ook smokkelhandel met den
(Engeland) kwam veelvuldig onder
en voor, alsmede spionnage voor En-
d. In het bekende werk van Othmar
„Juda entdeckt Amerika" worden op
verschillende gevallen van dien
telhandel vermeld. Eindelijk traden
nige joden, als Haym Salomon, Joseph
Benjamin Levy, enz. als geldschieters
opperbevelhebber Washington op.
verrader uit de rijen der joden voort-
en, David Salisbury Franks, ontbrak

Voor den Poolschen jood Haym Salomon werd eenige jaren geleden te New York een monument opgericht, daar zonder diens geld — zoo beweerden de joden — de overwinning van Washington onmogelijk geweest zou zijn!!

Voor de Europeesche kolonies in Amerika was het probleem der arbeidskrachten, wilden ze snel tot bloei komen, wel het meest brandende, zoowel in den landbouw als in den handel en de industrie. Het vellen van zwaar hout en de werkzaamheden in den landbouw vorderden werkers van een krachtig ras. Aanvankelijk knapten de kolonisten zelf die werkjes op, en bij het groeien der behoefte aan werkkrachten ging de Engelsche regeering er toe over, Engelschen uit te zenden, veelal ontslagen gevangenen, of krijgsgevangen gemaakte Schotten en ook oproerige katholieken. Dit bleek echter niet voldoende, terwijl bovendien vele uitgezondenen aan malaria te gronde gingen.

In het jaar 1619 werden de eerste twintig negers als dwangarbeiders in Amerika ingevoerd en weldra waren de negers als arbeidskrachten zeer gewild. Wat hunne rechten betreft, waren ze met de joden gelijkgesteld; ze hadden geen burgerrechten en waren van de samenleving der blanke kolonisten uitgesloten. De eerste jaren van zijn verblijf was de neger dwangarbeider om de kosten van zijn reis te vergoeden; daarna kreeg hij loon — meestal na 5 of 10 jaren — en kon dan grondbezit verwerven, of als hij dit verkoos, naar Afrika teruggaan. Later ging de Spaansche regeering er toe over — ten einde aan geld te komen voor de oorlogskosten — negers uit West-Indië te verkoopen. Twee Duitsche joden echter, Eynger en Sayller, deden vervolgens aan de Spaansche regeering het aanbod haar geld te verstrekken, mits zij (de joden) het recht van verkoop van negers naar Amerika verkregen (einde 15de eeuw). Onder bepaalde beperkende bepalingen omtrent de behandeling en den verkoopprijs der negers, werd den joden het verkooprecht van negers tegen betaling van een bedrag van 20.000 ducaten verleend. Later gingen ook de Hollanders en Engelschen tot verleening van dat recht over, maar tot 1661 bestond er in de Europeesche kolonies in Amerika geen slavernij.

Daarna echter was de handel in negerslaven en rhum vrijwel het monopolie der joden. In 1661 werd de slavernij voor het eerst in de wet erkend, en wel in den staat Virginia. Het was op aansporing der bovengenoemde joden, dat de Engelsche regeering daartoe overging. Newport, de zeehaven, werd het centrum van den slavenhandel, maar ook de andere zeehavens hadden een aandeel daarin. In het tijdvak 1726—'74 bevond zich meer dan de helft van den staat Rhode-Island in handen van den reeds bovengenoemden jood Aaron Lopez. In 1749 werd de eerste vrijmetselaarsloge te Newport gesticht met 14 joodsche leden, 90 pct. van het totale aantal. Twintig jaren daarna werd een tweede loge „Koning David" gesticht met uitsluitend joodsche leden.

Voor het aanwerven van negers hadden de Amerikaansche joden agenturen in Afrika gevestigd, waartoe zich vele negerhoofden hadden geleend, alles tegen betaling met rhum en waardelooze siervoorwerpen. Een neger had b.v. de waarde van 100 gallons rhum, of van 100 pond kruit, of in munt uitgedrukt 10 tot 20 dollar. Ook vrouwen en kinderen werden verkocht. In Amerika echter brachten dezelfde negers, die voor 20 tot 40 dollars gekocht waren, 2000 dollars op. Deze feiten vindt men in een aantal door het Carnegie-Instituut uitgegeven documenten beschreven, in het bijzonder wat Aaron Lopez betreft.

(vervolg pagina 5.)

geval wijzen, en er aan toevoegen: „Iedereen kent toch Rubbens, die man bedoelt het goed, maar weet niet beter", voort.

Deze *patterige Jezuietische zwendelaar-in-geestelijk*heil nu is *de auctor intellectualis, de eigenlijke eindredac*teur en *kerkelijke formuleerder van Arnold Meyers* program.

Geen wonder, dat in Arnold Meyer zich steeds de „eeuwige jezuïet" openbaarde.

Als gewillig dienaar van het Jezuïetisme — bewust of onbewust — is Arnold Meyer te allen tijde een gevaarlijk element in onze volksche samenleving geweest. Nu wij aan den vooravond staan van onze politieke eenwording, is het een *dringende eisch, dien wij dan ook in naam van alle goedwillende volksgenooten naar voren brengen, dat Arnold Meyer voorgoed van het politiek tooneel verdwijnt.* Het is de *onontkoombare tragiek, maar tevens de groote* wijsheid *die besloten ligt in alle dynamische ontwikkeling,* dat niemand, *die zich tégen den grooten stroom van het* scheppend *gebeuren richt, staande kan blijven. Vroeg of* laat zal *Arnold Meyer van den troon zijner machts*waan storten. *Waarom zouden wij dan deze voor onzen* volkstrots *zoo belachelijke figuur nog langer in ons midden* moeten *dulden?*

Wat nu betreft 's heeren Meyers journalistieke en literaire prestaties: niet hijzelf, maar de machtige-achter-de-schermen, D r s. Irène v a n W e s s e m is *in feite* de geestelijke vader der talrijke artikelen van zijn leider. Pas wanneer het erom gaat banaliteiten van meneer Meyer-zèlf in een of ander geschrift naar voren te brengen, dàn komt heer Arnold in actie. Met zwijmelende zelfvergooding weet hij zijn eigen hoedanigheden op te blazen en te omluisteren met het licht van zijn jezuietische heiligheid. In zaken van laag-bij-de-grondsche-politiek evenwel zit de leider krijgsraad met den financieelen avonturier Van ... berucht door de Korpershoek-affaire. Dit heer, die vorig jaar van Amsterdam naar Den Haag verhuisde, en daarbij een woning koos, die pal achter het hoofdkwartier van Nationaal Front aan het Bezuidenhout, is gelegen, is de opperste machthebber in de partij van Arnold Meyer. Herhaaldelijk heeft men den leider gewaarschuwd voor dezen volgeling, maar zijn antwoord was: „Al zou ik met den d u i v e l moeten strijden om mijn ideaal te verwezenlijken, dan zou ik het nog doen. Waarmee ik niet zeggen wil, dat kameraad Van Wessem met den duivel te vergelijken zou zijn . . . . "

Men proeft den jezuïet!

„Kameraad Van Wessem", die dus niet met den duivel te vergelijken is, verwierf zich behalve door zijn connecties met zwendelzaken destijds een zekere ruchtbaarheid door een in het blaadje „Zwart Front" verschenen artikel „Duitschland loert op onze koloniën!", waarin hij zich als een fel tegenstander der Duitsch nationaal-socialistische politiek (zooals hij die meende te onderkennen) toonde. Deze figuur stelt de richtlijnen van Arnold Meyer's artikelen op (zoo hij ze niet geheel schrijft), deze figuur is Arnold Meyer's voornaamste raadsman, ja, de feitelijke leider van N...

Veel w... ...voor zijn rekening. Het is niet toevallig, dat deze man op Arnold Meijer den meesten invloed heeft. Iemand, die op twee gedachten hinkt, is voor een eerlijken raadgever met een klaar en duidelijk politiek standpunt een wanhoop, zoo iemand, zulk een ongewisse natuur, is echter voor een raadgever, die bereid is (terwille van eigen positie) alle tastbare tegenstrijdigheden voor lief te nemen, om zoodoende zijn slachtoffer steeds meer in zijn macht te krijgen en tot een willoos werktuig te vernederen, een kolfje naar de hand. Zoo iemand kan knippen en buigen, kan naar behoefte stellingen poneeren en herroepen en zoo, schijnbaar zulk een leider volgend, hem d o e n volgen. Arnold Meijer is niet het minst door de merkwaardige soort volgzaamheid steeds meer geworden een leider zonder vaste beginselen, die aarzelt tusschen clericalisme en anti-clericalisme, tusschen de secteschool en de nationale volksschool, tusschen Neuropa en klein-Nederland, tusschen conformisme en oppositie, kortom tusschen waarachtig nationaalsocialisme en zwarte reactie.

En deze man zou een rol willen spelen in de politieke ontwikkeling van het Nederlandsche volk! Deze man, die het nationaalsocialisme haat en bestrijdt, als een tweede Colijn, zou ons de nieuwe orde moeten brengen! Deze man, die slaaf is van zijn jezuïtische meesters, zou aan een gezonde volksgemeenschap moeten meebouwen! En tenslotte: deze man, die immer besluiteloos is, die nooit te rechter tijd en op de juiste wijze beslissingen weet te nemen, zou l e i d e r willen zijn!

In het belang van het Nederlandsche volk wordt het hoog tijd, dat Arnold Meijer v o o r g o e d politiek „geliquideerd" wordt!

GERMAANSCHE HARDHEID
tegen jiddische sluwheid

De volgende beschouwing is van Nietzsche afkomstig:

„Men noemt het Christendom de religie van het medelijden.
Het medelijden is tegengesteld aan de sterkende affecten, die de energie van het levensgevoel opvoeren: het werkt neerdrukkend. Men verliest kracht, wanneer men meelijdt. Door het medelijden vermeerdert en verveelvoudigt het krachtverlies zich nog, dat het lijden alleen reeds aan het leven schenkt. Het lijden zelf wordt door het medelijden aanstekelijk; onder bepaalde omstandigheden kan daardoor een totaal verlies aan leven en levensenergie bereikt worden, die in een absurde verhouding tot den omvang der oorzaak staat (— het geval van den dood van den Nazarener). — Dat is het eerste gezichtspunt; er is echter nog een belangrijker:
Stel, dat men het medelijden afmeet naar de waarde der reacties, die het pleegt te veroorzaken, dan wordt zijn levensgevaarlijk karakter nog veel scherper belicht. Het medelijden kruist op alle gebied de wet der ontwikkeling, die de wet der selectie is. Het behoudt, wat rijp is voor ondergang, het weert zich ten gunste van de onterfden en veroordeelden des levens, het geeft door de veelheid van het bedorvene, die het in het leven vasthoudt, het leven zelf een somber en twijfelachtig aanzien. Men heeft het gewaagd het medelijden een deugd te noemen (— in elke voorname moraal geldt het als zwakheid —); men is verdergegaan en heeft het gemaakt tot de deugd, den bodem en oorsprong aller deugden — weliswaar, en dat moet men steeds voor oogen houden, alleen vanuit het gezichtspunt eener philosophie, die nihilistisch was, die de ontkenning van het leven in haar vaandel voerde. Schopenhauer [illegible] het medelijden wordt het leven ontkend, ontkennenswaardiger gemaakt [illegible] is de praktijk van het nihilisme. Nogmaals: dit neerdrukkende en verkleinende instinct kruist die instincten, die op instandhouding en vervolwaardiging van het leven gericht zijn: het is zoowel als vergrooter der ellende als als bewaarder van al het ellendige een hoofdwerktuig tot opvoering der ontaarding: — medelijden overreedt tot het niets! . . . .
. . . .

Niets is ongezonder, temidden van ons ongezond modernisme, dan het christelijke medelijden."

Het is de moeite waard naast de uitspraak van den antichrist die van den christen Kierkegaard te zetten:

„Het Christendom heeft — doordat het misbruikt is — de menschen verweekelijkt en hen gedemoraliseerd."

Wij zouden wellicht niet zoo nadrukkelijk op de in deze citaten weergegeven opvattingen omtrent de verweekelijking en „Verneinung" van het leven door het Christendom hebben gewezen, indien niet bepaalde actueele omstandigheden daartoe aanleiding waren.

Door een eeuwenlange christelijke opvoeding is ons volk in breede lagen niet meer in staat geheel **zuiver**, d.i. naar den wil en naar de behoeften van eigen aard en wezen, te denken. **Medelijden** overheerscht, waar het volkomen misplaatst is. Een voorbeeld:

Men heeft in Duitschland een aanvang gemaakt met de evacueering van joden uit de groote steden naar het zgn. Ostland en het Gouvernement-generaal. En omdat het jodenvraagstuk uiteindelijk geen Duitsch vraagstuk is, maar tenminste een Europeesch en in ieder geval een nationaal-socialistisch probleem, is ook in Nederland reeds hier en daar de verwijdering der Joden ter hand genomen. Op de noodzaak daarvan hebben wij in ons hoofdartikel van de vorige week gewezen.

Bij de uitvoering der jongste maatregelen is het in enkele gevallen, als gevolg van een hysterisch optreden der Joden, tot onverkwikkelijke scènes gekomen, die de burgerij aanleiding gaven tot volkomen onjuiste beschouwingen en veroordeelingen.

Deze burgerij, die, of zij nu kerkelijk is of niet, het vernis van een eeuwenlange christelijke opvoeding over zich heeft, betoonde **medelijden** met de joden, zonder dat daartoe eenige aanleiding bestond. Het is immers deze zelfde burgerij, die zegt afzijdig te staan tegenover het nationaal-socialisme, die w[illegible] kennis te nemen van nationaal-soci[illegible]e geschriften of de praktijk van het n[illegible]aal-socialisme te beleven, die, m.a.w. niet weet wát de nationaal-socialistische overheid bewogen heeft tot deze maatregelen! Nochtans oordeelde de burgerij en zij goot den zondvloed van haar medelijden over de joden uit!

Wij wenschen op deze plaats met nadruk vast te stellen, dat de tijd, waarop met eerlijke, germaansche hardheid moet w[...] opgetreden tegen alle volksvreemde [...] mijnende sluwheid en geniepigheid, [...] van de joden of van hun verjoodsc[...] wanten afkomstig is, reeds lang is aa[...]ken. Ons volk is door-en-door verwe[...] en gedemoraliseerd en het is juist d[...] van de nationaal-socialistische volk[...]ding wederom een fiere, krachtige, [...] wuste en gezonde volksgemeenschap [...]men. En laat het kenmerk van den ge[...]schen mensch in deze gemeensch[...] zijn, dat hij zoo noodig **hard** is, — [...] binding van sluwheid en medelijden, [...] dit door een verjoodscht kultuursyste[...] aangekweekt en door de christelijke k[...] tolereerd, zal hem niet verweten [...] worden.

HIJMAN, STENFERT KROESE & v. d. Z[...]

Bovengenoemde firma bericht ons, na[...] leiding van het artikel „Joodsche inv[...] in den Amsterdamschen Luchtbescher[...] dienst", dat zij thans onder arische [...] is geplaatst. Het bedoelde artikel he[...] halve geen betrekking meer op de[...]geversmaatschappij.

Geen telefoon
voor arische bedrijve[...]
maar wel voor joodsche particulie[...]

Het is momenteel in Amster[...] praktisch [illegible]k een nie[...] bedrijf te [illegible] aangezien d[...] voor geen telefooninstallatie [...] worden verkregen. Terwijl op d[...] wijze tal van ari[illegible] die een nieu[...] onderneming w[illegible] beginnen, [...] de grootste moeilijkheden te kamp[...] hebben, zijn er nog ettelijke jod[...] die uitsluitend voor hun priv[...] genoegens in het bezit zijn van [...] telefoonaanleg. Opdat aan de[...] schreeuwenden wantoestand [...] einde gemaakt wordt, eischen wij [...] het belang van het bedrijfsleven, [...] de in joodsche woningen aa[...]brachte telefoonapparaturen wor[...] weggehaald en ter beschik[...] gesteld van ariërs, die daar[...] behoefte hebben.

Aanbevolen Café's en Restaurants.

DEN HAAG

Ca[illegible] - Billard
„H[illegible]SCHE HUIS"
[illegible]orenstraat 146
TEL. No. (aangevraagd)
Kd. JAUTZE

TIROLER HOF
Annastraat 17, Den Haag
Deutsches Bier - Wiener Küche - Mässige Preise
T. 116485, Inh. H. Fichter

DORTMUNDER HOF
Special Ausschank ausschliesslich Deutscher Biere - Vergunning
Toussaintk. l h. Veenkade

RIDDER-KLAUSE
Rijswijkscheplein
Verkehrslokal der Deutschen Wehrmacht

HIER MOET UW NAAM STAAN!

ZUM KLAUSNER
Das Haus der guten Küche
Der. Biere und Weine
Den Haag, Heerengr. 18
Telefoon 11.46.93

AMSTERDAM

Bezoekt Café PALACE
Thorbeckeplein 16
Tel. 34782 Amsterdam
Dagelijks CONCERT
Intim und Gemütlich
Prima Consumptie

CAFE STADSLICHT
Reguliersdwarsstraat 103
Telef. : 36910
Trefpunt van alle kameraden

HAARLEM

STATIONSKOFFIEHUIS
v.h. FIRMA KUYPERS
Stationsplein 12
Electrisch gekoeld bier
L. v. d. HAVE

HIER MOET UW NAAM STAAN!

De brochure
ARNOLD MEYER'S
MASKERADE
staat in het middelpunt der belangstelling!

Leest wat Dr. Alfred A. Haighton over den leider van Nationaal Front schrijft!

Franco toezending na storting van 33 cent op girorekening 322800 ten name van „De Misthoorn", Amsterdam.

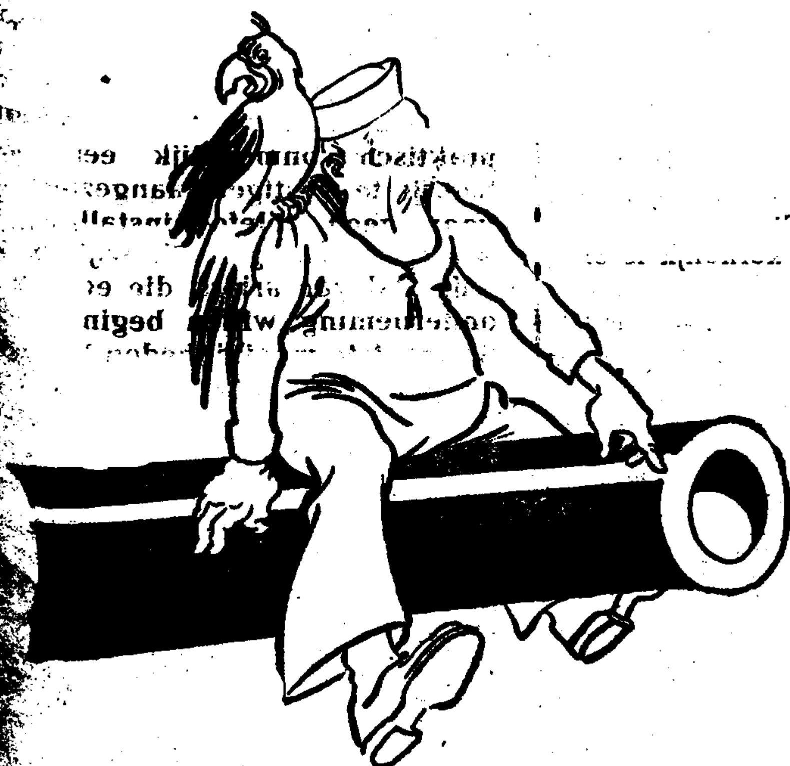
PRIJS 30 ct.

MESJOGGE!

Ik ben géén vriend van jodentermen,
En dùs niet van de dieventaal;
Het sluwe jiddische gemauschel
Is voor Europa een schandaal.
Maar voor mijn vriend Franklin Delan
(Wiens toestand me ter harte gaat!)
Weet ik géén ander woord te vinden:
„Mesjogge" noem ik zijn gepraat!

Het schijnt hem in zijn bol geslagen,
En stévig ook, lang niet gering!
Ook lijdt hij aan vervolgingswaanzin,
Getuige zijn beschuldiging:
„Ze hebben op m ij n schip geschoten!"
„Ze willen Zuid-Amerika
Maar eventjes opnieuw verdeelen,
Als ik het niet beletten ga."

„Ze bebben op mijn schip geschoten!"

„En óók gaan ze de kèrk afschaffen!
De godsdiensten gaan allemaal
En dat gebeurt, wanneer ík draal!
Geen mensch kan óóit meer zalig worden,
Wanneer de Duitscher triomfeert!
Dus, laat ons alsjeblief beginnen,
Dan maken ze gauw rechtsomkeert!"

Je moet eèn gek nóóit tegenspreken,
De laan uit, als de Duitschers winnen —
Een idioot geef je zijn zin!
Wij willen den patient niet tergen
(Hij hééft al zoo de dampen in!)
Dus, rustig-aan, Franklin Delano,
Je bent niet in dirèkt gevaar:
De Heil'ge Stalin zal je helpen;
Vestig op hèm je hope maar!

Zoodra de Rus heeft overwonnen,
Worden de kerken weer hersteld.
Bij 't Avondmaal wordt „snaps" ges...onken:
Stalin geeft wáár voor jullie geld!

De spreuk: „Religie is als opium"
Komt boven ieder kerkaltaar
Te lezen, — en de kidnap-bende
Versjachert Jeugd — in 't openbaar!

**De Heil'ge Stalin zal je helpen;
Vestig op hèm je hope maar!**

Wat zullen dàn de joodjes smullen
En likkebaarden — nou, èn of!
Ze maken jou beslist tot Keizer
Van héél de wereld! Wàt een bof!
*Maar ondertusschen, Frank Delano
Om 't even: gek of wel gemeen,
Je bent en blijft in onze oogen
DE WERELDGANGSTER NUMMER EEN.*

Ze maken jou beslist tot Keizer ....

LIKWIDATIE VAN JODENBANKEN.

DE GENERALE STAF DER KEYSERBANK VERGADER[T]

De zuivering van ons geld- en bankwezen van de ook hier overheerschende joodsche invloeden maakt snelle vorderingen. Was reeds vroeger een verbod verschenen, waarbij het joden verboden werd de Effectenbeurs te betreden, thans deelt de Vereeniging voor den Effectenhandel mede, dat het lidmaatschap dezer vereeniging vanaf 1 November voor joden verboden is. Reeds daarvóór, n.l. per 1 October j.l., hadden alle Am-

sterdamsche banken hun joodsch personeel ontslagen. Wij verheugen ons erover, dat voor dit ontslag geen officieele verordening noodig was, doch dat de Amsterdamsche Bankiersvereeniging dit besluit vrijwillig genomen heeft. De beteekenis ervan zal een ieder duidelijk zijn, die weet, hoe sterk het joodsche element sedert jaren in deze vereeniging vertegenwoordigd was.

Bij een 25-tal joodsche banken en effectenfirmas werd in den loop van September j.l. een Verwalter benoemd, in de meeste gevallen „met opdracht deze te likwideeren". Dat met deze likwidatie spoed betracht wordt, moge blijken uit het feit, dat reeds vorige week in de dagbladen een advertentie verscheen, waarin de veiling van de kantoorinventarissen van twee firmas werd aangekondigd, n.l. van de N.V. Bankvereeniging Lodewijk Korijn en van de firma Alex Hendrix.

Ook met de jodenbank A. H. Keyser & Zn., waaromtrent wij in eenige vorige nummers diverse onthullingen deden, schijnt het afgeloopen te zijn. Reeds in ons nummer van 27 Sept. konden wij publiceeren, dat de Verwalter niet van plan was „lijken" te exploiteeren en concludeerden wij, dat deze uitspraak wel likwidatie zou beteekenen. Thans schijnt het zoover te zijn. want sedert vorige week staan de kantoorlokalen der bank „te huur".

Juist 150 jaar na haar oprichting is dit broeinest v[an] [kn]oeierijen exit. 150 jaar van gesjacher e[n] knoei, gedurende welke deze bank tonnen en wellicht millioenen guldens „winst" kon maken, zonder ook maar eenige sociaal- of economisch-nuttige functie in het algemeen belang vervuld te hebben. Slechts het verleiden der goe-gemeente tot allerhand speculaties; het animeeren van dubieuze grond- en huizentransacties; het verleenen van bouw-credieten tegen onereuze voorwaarden, was het hoofddoel dezer instelling! Eén magere troost blijft ons daarbij, n.l., dat bij bedoelde joodsche effecten-speculaties de slachtoffers voornamelijk voorkomen onder de ras-genooten. Bij de gememoreerde bouw-credieten ging het echter n i e t om joden en vielen de slachtoffers n i e t onder rasgenooten. — Joden „bouwen" nu eenmaal niet!

Men denke nu niet, dat met de sluiting van de kantoorlokalen der Keyserbank ook de activiteit van de eigenlijke bedrijvers afgeloopen is. Deze „bankiers" hebben slechts een ander hoofdkwartier moeten betrekken, hetwelk zij gevonden schijnen te hebben, ten huize van Maupie Zwanenberg te Amsterdam. Des Zondags houdt men krijgsraad en kan men op zekere uren den generalen staf zien aan- en afmarcheeren, t.w. Karel Abbing, Frans Matzinger en een derde persoon (vermoedelijk Jelle van der Meulen).

Nu schijnt er alle reden voor de onrust in dit kamp en voor het drukke geconfereer te zijn. Wij vernamen n.l. nog, dat het blijkbaar in de bedoeling ligt, geen goedkeuring te verleenen aan de overeenkomst van Augustus 1940 tusschen Karel Abbing, Paul Loeb van Zuilenburg en de Keyserbank. Zooals onze lezers weten, is dit de bewuste overeenkomst, waarbij, ontdaan van alle franje, Abbing de geheele Keyserbank cadeau kreeg.

Het niet verleenen van bedoelde goedkeuring wil dan zeggen, dat de betreffende overeenkomst nietig is;

dat noch Karel Abbing, noch Frans Matzinger, noch Maupie Zwanenberg, noch Jelle van der Meulen, eenigerlei functie, bevoegdheid of macht bij de Keyserbank worden geacht te hebben;

dat alle transacties, door deze personen afgesloten of overeengekomen, nietig zijn;

dat dus ook de transactie, gesignaleerd in ons nummer van 2-8-'41, omtrent het „wegwerken" van een post aandeelen der N.V. Zwanenbergs Vleeschwaren- en Conservenfabrieken te Oss, toebehoorend aan Maupie Zwanenberg, nietig is;

dat ook de transactie, gesignaleerd in ons nummer van 9-8-'41 omtrent het „wegwerken" (netter uitgedrukt „het beleenen") van de aandeelen Kon. Olie, toebehoorend aan Maupie Zwanenberg, nietig is;

dat alle overige contracten tusschen de Keyserbank en Maupie Zwanenberg, waarbij laatstgenoemde zijn vermogen voor de autoriteiten trachtte te „verstecken" nietig zijn;

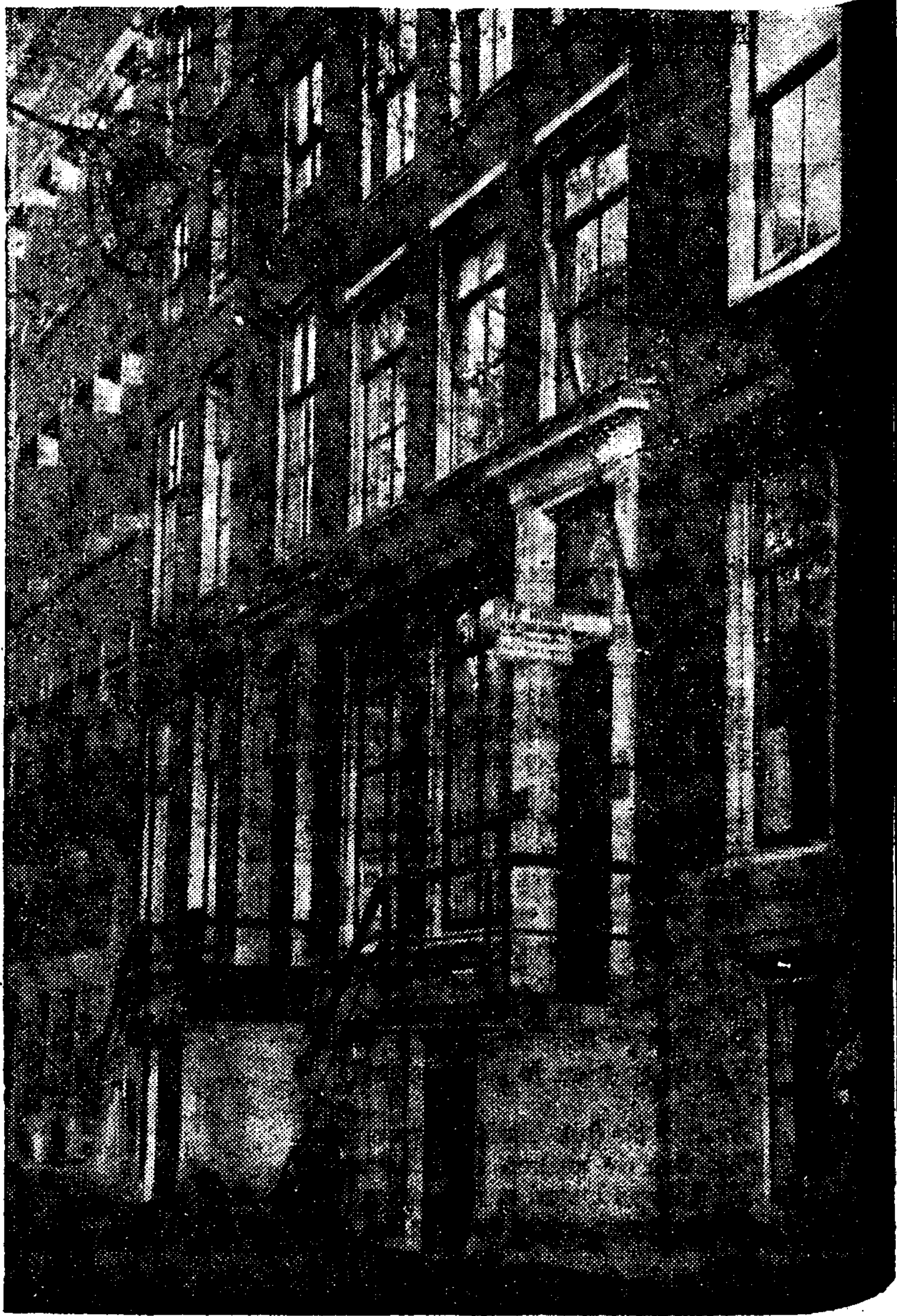
dat alle disposities van Karel Abbing tusschen Augustus 1940 September 1941, welke, naar wij vernemen, in de tienduizenden guldens loopen, nietig zijn en in de kas der Keyserbank zullen moeten worden teruggestort (!);

dat de door Frans Matzinger, als zoogenaamd waarnemend-directeur geïncasseerde salarissen zullen moeten worden terugbetaald en

dat, indien ons vermoeden juist is en Jelle van der Meulen, eigenaar en redacteur van het Finantieel Weekblad voor den Fondsenhandel, rijkelijk beloond is voor zijn adviezen en raadgevingen, deze ten onrechte getoucheerde bedragen netjes zullen moeten worden terugbetaald.

Wij verwonderen er ons daarom niet over, dat deze personen de koppen bij elkaar steken om te overleggen, wat nog te redden is en hoe Maupie kan ontkomen aan de consequenties van al deze nietig-verklaringen. Wij geven ze echter weinig kans. Een ijzeren hand hanteert den bezem, niet slechts „goed" doch ook „vlug".

Boven: Het symbool van 150 jaren volksbezwendeling.

Hiernaast: De Keyserbank is te huur! (Foto's Fraay)

DE STEM DER PERS

DEUTSCHTUM IN OOSTLAND

In de „DEUTSCHE ZEITUNG im Ostland" schrijft Dr. Kurt Forstreuter een belangrijk artikel over „Duitsche kultuur in Litauen" dat ongetwijfeld ook voor Nederlandsche lezers veel wetenswaardigs inhoudt.

Het Deutschtum, dat tot aan de Umsiedlung in Litauen woonachtig was, was van jongen oorsprong en eerst grootendeels in de 19de eeuw binnengetrokken. Duitsche menschen en daarmede den invloed van duitsche kultuur op het litausche leven, vonden wij in het land echter reeds, sinds Litauen pl.m. 650 jaar geleden in het licht der geschiedenis trad.

DUITSCHE ORDE EN HANSA.

De wisselende betrekkingen met de Duitsche Orde en vooral de bedrijvigheid der Hansakooplieden vormen de eerste verbinding der Litauers met het Deutschtum.

De Duitsche kultureele invloed in Litauen heeft op de meest verschillende gebieden zijn sporen achtergelaten: in de algemeene landskultuur, in monumenten der kunst, maar ook in monumenten der taal. Daaronder valt ook de inwerking op de litausche landstaal, haar bouw en taalschat, maar ook het gebruik en de verbreiding van de duitsche taal in het schriftelijk verkeer in Litauen. **Als klein volk, welks taal bovendien moeilijk, en, afgezien van het lettisch, met geen levende taal nader verwant is, hebben de Litauers zich tegenover de buitenwereld steeds in een andere taal moeten uitdrukken en daarbij speelde het duitsch naast het russisch en latijn (als officieele taal) een belangrijke rol.**

DE EERSTE DUITSCHE OORKONDE.

Reeds in het jaar 1323 heeft grootvorst Gedimin in een oorkonde, die zeker niet zonder zijn instemming tot stand gekomen is, de Hansa-steden Lübeck en andere uitgenoodigd, voor den handel naar Litauen te komen en zijn land voor de immigratie van duitsche **handwerkslieden opengesteld. In het zelfde jaar sloot hij met de Duitsche Orde in Lijfland een verdrag in de n e d e r d u i t s c h e taal:** de eerste duitsche oorkonde uit Litauen. **Deze eerste teekenen van Deutschtum en duitsche kultuur in Litauen konden wegens den opnieuw uitbrekenden oorlog tusschen Litauen en de Duitsche Orde in Lijfland en Pruissen niet gedijen.** Eerst in 1379 begint een **nieuw tijdvak van toenadering. De wapenstilstand van den** grootmeester met Litauen in 1379 is weer in het duitsch gesloten en wel nu in het hoogduitsche dialekt, dat in de pruissische kanselarij der Orde geschreven werd, terwijl de Orde in Lijfland meestal n e d e r d u i t s c h schreef. De pruissische steden schreven eveneens n e d e r d u i t s c h. Litauen, tusschen de beide Orde-landen Pruissen en Lijfland gelegen, heeft de verschillende duitsche dialekten naast elkaar gebruikt, zonder ze tot een bijzondere litausch-duitsche volkstaal te verwerken.

De schrijver vervolgt nu met een overzicht van de uitbreiding der Duitsche invloeden in de litausche steden en besluit:

Een inrichting van bijzondere beteekenis was het Hansa-kantoor in Kauen. Zijn grondslagen gaan terug tot in den tijd van grootvorst Witold, zijn eerste bekende privilege dateert echter van 1441, en in 1540 is het kantoor na een vrij lang kwijnen definitief verdwenen. Het kantoor bestond uit Pruissen, meest Danzigers, minder Koningsbergers, die zich niet als burgers maar als gasten in Kauen ophielden en **bemiddelden bij den handel met Litauen. De taal hunner brieven is natuurlijk duitsch, aanvankelijk uitsluitend n e d e r d u i t s c h, later** daarnaast ook hoogduitsch.

DE TERUGGANG.

Na de 16de eeuw vermindert de duitsche taalinvloed in Litauen langzamerhand. De hervorming brengt nog eenmaal **een opleving,** talrijke Litauers studeeren **in Koningsbergen,** maar de contra-reformatie veroorzaakt bij den litauschen adel en ook bij de burgerij een doorbraak van den poolschen invloed, die nu gedurende 300 jaar het litausche geestesleven beheerscht. De stad Kauen, hoofdsteunpunt van het Deutschtum in Litauen, schrijft aan de overheid van het pruissische buurland tot 1591 duitsch, sindsdien overwegend latijn. De terugkeer tot de latijnsche verkeerstaal beteekent duidelijk afkeer van het duitsch. In Wilna is de ommekeer reeds vroeger ingetreden. Ook de litausche edelen, zelfs uit Samaiten, dat nog het meest openstond voor de uit Pruissen en Lijfland komende invloeden, houden ~~op zich in hun brieven van het Duitsch~~ te bedienen, en schrijven Latijn. Een rest van duitsche burgers is echter in Kauen, zoowel als in Wilna door alle eeuwen heen aanwezig geweest en werd vooral uit Pruissen voortdurend vernieuwd. Het Deutschtum van Wilna heeft in de 18de en 19de eeuw zelfs nieuwe beteekenis als beschavingsdrager tegenover **Polen en Russen.**

Dit oudere, meest steedsche Deutschtum was een kultureele „Oberschicht" en kon daarom ook op de bovenste lagen van het litausche volk kultureel inwerken. Het Deutschtum, dat tot aan den terugkeer in Litauen woonde, bestond voornamelijk uit boeren, die pas in de eerste helft van de 19de eeuw uit Oostpruissen binnengetrokken waren en zich langs de oostpruissische grens van het Wistyter meer tot Memel gevestigd hadden. Het heeft met den rugsteun van Oostpruissen zijn duitsche taal kunnen behouden.

Vaderlandsche Joden

Het moet uit zijn met Joden-propaganda in de pers!

In HET VADERLAND van 31 Oct. trof ons de volgende mededeeling:

F. VAN RAALTE 65 JAAR.

De opvoedkundige F. van Raalte te Amsterdam is heden 65 jaar. Te Enschede geboren, volgde hij de Rijkskweekschool voor onderwijzers te Deventer en was tot 1916 werkzaam als onderwijzer. Tevens studeerde hij daarbij klassieke talen, paedagogiek en psychologie.

In 1916 verliet hij het onderwijs, vestigde zich als opvoedkundig adviseur en werd verbonden aan het Alg. Handelsblad, waar hij aan de rubrieken onderwijs, opvoeding en psychologie zich wijdde. Verder werkte hij mede aan de Groene, het Int. Zeitschrift für ärtzliche Psychoanalyse, het Int. Zeitschrift für Individual psychologie en de N.R.Crt. Van zijn hand zijn verschenen: Over de waarde van het getuigenis van kinderen, Een jonge liefde in een oude stad, Opstellen (over opvoedkunde), Xenerreël, het boek van Satan en de ziel eener vrouw, **Romantiek uit het kinderleven, Chariëssa** en andere sproken, Een wilde lente, Kinderen en menschen, Opleiding voor het huwelijk.

Wij zouden gaarne willen vragen: hoe weet HET VADERLAND, dat deze groote fhaaderlander Frederik van Raalte, voljood, 65 jaar is geworden, als het zulks niet van zijn joodsche vrienden verneemt? Want in dezen tijd van het doorbreken der nationaalsocialistische orde in Nederland, is het toch zeker een onbeschaamdheid om de belangstelling van het bloedechte Nederlandsche volk op te wekken voor den levensloop van **den joodschen volksbederver Frederik van Raalte, die zich — zooals wij in ons vorig nummer reeds schreven — als opvoeder (!) van het Nederlandsche volk heeft opgeworpen. Met zijn ziekelijke en zwoele boeken en opstellen heeft hij veel onheil gesticht en den Nederlandschen geest verjoodscht** en verpest.

Hoe rijmt het zich te samen, dat HET VADERLAND artikelen geeft, die voor de nieuwe nationaal-socialistische ordening pleiten, doch aan den anderen kant toch telkens weer de aartsvijanden dezer nieuwe samenleving prijst en op den voorgrond plaatst? Het bewijst, dat HET VADERLAND nog altijd door sterke banden met de joden, zijn oude vrienden, verbonden is. Het Nederlandsche volk stelt echter geen belang meer in jubileerende smouzen. Het wordt hoog tijd, dat HET VADERLAND dit begrijpen gaat.

Britsch Christendom

Onder het opschrift *„MOREELE VERWOPDING — Christendom en Godloochenaars „volstrekt solidair"* uit de **„A m s t e r d a m s c h e P o s t" zijn verbazing over het feit, dat de Aartsbisschop van Canterbury in het Hoogerhuis de Engelsche hulp aan de Sovjets zoo warm heeft bepleit. Het blad zegt, dat deze houding „merkwaardig" is,**

„. . . . omdat deze kerkvorst **zijn houding meende te rechtvaardigen met het motief, dat er bepaalde beginselen in het communisme zijn, die met het Christendom te vereenzelvigen zijn. Met zooveel woorden wordt hier namens het Britsche Christendom verklaard, dat het in vele opzichten identiek is met het communisme van Stalin. Men wrijft zich onwillekeurig eens de oogen uit, als men zulke dingen leest.** Hier wordt met het Christendom en communisme stuivertje-wisselen gespeeld. Of moeten we zeggen, hier worden de hooge waarden van het Christendom verloochend ten behoeve van grove oorlogsopportuniteit. Immers bekend is de uitspraak van Stalin: „Hebben wij (de bolsjewisten) de reactionnaire geestelijkheid onderdrukt? Ja, wij hebben haar onderdrukt. Jammer alleen, dat zij niet geheel en al geliquideerd is." Dit principieele standpunt der bolsjewisten is ook den aartsbisschop van Canterbury wel bekend. Het kent stellig ook het aantal aartsbisschoppen, bisschoppen, priesters en kerken, dat in de Sovjet-Unie geliquideerd is, zoomin als hij onbekend kan worden geacht met uitspraken van andere kerkvorsten, als den kardinaal Baudrillart en den Amerikaanschen bisschop Curley en anderen, die allen het samengaan van de Christelijke beschavingen met het goddelooze bolsjewisme ten scherpste veroordeelen. „Hiermede wordt aangetoond," aldus de „Diplo", „hoezeer het Britsche Christendom in de interpretatie van dezen aartsbisschop slechts een belijdenis met de lippen is, een kwestie van alleen rekening houden met de omstandigheden en ze daarnaar zonder scrupules te wijzigen."

Zijn er misschien volksgenooten in Nederland, die zich deze woorden ook ter harte willen nemen?

VAN ZWIETEN EN Co.
Heeren- en Dameskleermakerij en Uniformen
Mathenesserlaan 297, ROTTERDAM
Telefoon 30347

M. H. GAUHL & Co.
Bontwerker voor het betere genre
Den Texstraat 10
AMSTERDAM — Telefoon 37426

AMSTERDAM

JODENBESTRIJDERS IN NEDERLAND
Bestelt uw
RADIO
bij een geestverwant
Brieven Bureau „DE MISTHOORN"

Eet mosselen bij VAN DER EIJKEN,
met bier of snaps; dan zal 't U blijken,
dat het een „goden"-eten is.
De prijs is billijk — kom maar kijken;
't wordt geserveerd als bij de rijken —
gewend als men dat van ons is.
Dus ga vandaag naar VAN DER EIJKEN;
gij weet bij 't scheiden van geen wijken.
Als 't klokje van elf uur er is.
CAFÉ G. H. VAN DER EIJKEN
VIJZELSTRAAT 49 — TELEFOON 31208

Wat Gorrêe niet lasschen kan
Geef dat gerust den vuilnisman.
Smederij G. J. Gorrêe
GER. DOUSTRAAT 3-5 - TEL. 20787

Haarden, Haardkachels, Salamanders en Kook-kachels
KEUZE UIT MEER DAN 60 MODELLEN
Groote voorraad in Gasfornuizen en Comforen. El. Kachels en Kookplaten
TH. v. d. PARRE
2e Hugo de Grootstr. 13 - Telef. 82456
AMSTERDAM

AMSTERDAM
Hotel-Café-Restaurant „NEUTRAAL"
AMSTERDAM, Damrak 8
TELEFOON 45403 en 47510
Logies met uitstekend ontbijt vanaf f 2.-
Div. Bitters 20 ct. Thee en Koffie 15 ct.
M. W. RABE-KOCH

ZUIGERS
Wij fabriceeren (gieten) zuigers voor iederen motor
Alle typen FORD met olieveer onder de pen
N.V. Handel-Mij. Otto Müller
Kerkstr. 425-427 - AMSTERDAM-C.

Er is maar één

W. H. MIERSEMANN
Bontwerker - - Vakdipl. Leipzig
AMSTERDAM - J. Luykenstr. 76
Telefoon 28682 - Giro 301276
Prachtige collectie Zilvervossen
BONTMANTELS naar MAAT
Pellerines, Repareeren, Moderniseeren
zaak van vertrouwen

'k Amsterdam, op 't Rembrandtsplein,
Kunt ge onder elkander zijn
Maakt dus gebruik van ...
... bezoekt allen CAFE TRIP
REMBRANDTSPLEIN 35; Tel. 37157

ARNHEM

Voor al uw drukwerk een goed adres?
Verkrijgbaar op vertoon van
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
aan Kringhuis Arnhem

MEUBELEN huis en haard
COMPLETE WONINGINRICHTINGEN
GROOTE VOORRADEN
LAGE PRIJZEN
120 MODELKAMERS
HEERENGRACHT 500
VIJZELSTR 77 A'DAM
TEL 31215 - 44825

A. J. PETERS - ARNHEM
STATIONSLAAN 18 - Tel. 21871 - Giro 110780
Uniformen: P.O. - W.A. - MOT. W.A.
Waterproof Overjassen - Koppels
Zwarte Hemden - Dassen
ALLE DISTINCTIEVEN
Uitvoering eerste klas maatwerk
Leverancier funct. Hoofdkwartier

BREDA

JOS. DRIESSEN
BREDA
Fabriek van
Verfkwasten en Penseelen
Alle aanverwante schildersartikelen
Uitsluitend beste kwaliteiten
Specialiteit:
„BATAAFKWASTEN"
Nederlandsch Octrooi No. 46996

DEN HAAG

KOSTER & LUIJTERS
Geraniumstraat 3 * DEN HAAG
Telef. 332645 - 338696
LOODGIETERS EN SMEDEN

N.V. JAN SPIERDIJK
Oudste adres voor
MEUBELEN
Groote Markt 20
hoek Luth. Burgwal
Tel. 11652 — DEN HAAG
SALON-, HUIS- EN SLAAPKAMERS

NIJMEGEN

Tuinarchitectuur
Vakkundige en moderne tuinaanleg
W. L. HENDRIKS
Gedipl. tuinbouwkundige
DRIEHUIZERWEG 177
Tel. 20069 - NIJMEGEN

Bezoekt Café-Restaurant
DAS DEUTSCHE HAUS
Prima consumptie * Billijke prijzen
KORENMARKT 1 * NIJMEGEN
Man spricht Deutsch. J. A. Gerritsma

Voor alle soorten brandstoffen:
J. H. HENDRIKS
Hatertscheweg 291 — Tel. 23582
NIJMEGEN

Fotografie op elk gebied
Speciaal adres voor amateurs
Adres op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
Kringhuis N.S.B. - Nijmegen

U zoekt geldbelegging?
Wij dienen U van advies
Adres verkrijgbaar op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

ROTTERDAM

WANDVERSIERING
in groote verscheidenheid
P. D. DOODEWAARD Kzn.
Noordmolenstr. 26 - Tel. 43910
Rochussenstraat 52, in aanbouw
(DIJKZICHT) — ROTTERDAM

N.V. HANDEL MIJ. IN SLACHTHUISPRODUCTEN
Vertegenwoordiging:
ARMOUR & COMPANY
MATHENESSERWEG 188 b
ROTTERDAM

J. FRANKEN
Dames- en Heerenkleermaker
Kleiweg 88 b - HILLEGERSBERG
COUPEURSBEZOEK DOOR HET GEHEELE LAND

A. HAACHE & Co. - Rotterdam W.
Hudsonstraat 155 b — Telefoon 376..
Celle — Berlijn — Dusseldorf
Halle — Hamburg
Uitvoering van Isolatiewerken tegen warmte- en koudeverliezen
Asbest, Kieselguhr, Kurk, Magnesia enz.

Voor beter BROOD en BANKET
H. C. PELETIER, ROTTERDAM
Benthuizerstr. 91 - Telefoon 41...

L. M. TIEMAN
voorheen T. H. TIEMAN
ROTTERDAM
Rodenrijschestr. 3..
Telefoon 41923
ALGEHEELE WONINGINRICHTING
BEHANGERS- EN STOFFEERDERSBEDRIJF

UTRECHT

Voor alle soorten brandstoffen
G. HARTMAN
Burg. v. d. Voort v. Zijpla...
UTRECHT — Telefoon 150..

SCALA - THEATER
Potterstraat UTRECHT, Tel. 12461
Prolongeert wegens groot succes
Het indrukwekkende filmwerk van de helden der lucht
POUR LE MERITE
Vooraf: Het actueele Ufa- en Tobis-nieuws
Ufa-film. Toegang elken leeftijd

eet meer haring

ACTUEELER DAN OOIT!

Leest de sensationeele Misthoorn-brochures:

ARNOLD MEYERS MASKERADE
door
Dr. ALFRED HAIGHTON
(30 ct.)

DE PROTOCOLLEN VAN DE WIJZEN VAN SION
Tekstvertaling J. NIJSSE
Inleiding Dr. P. Molenbroek
(40 ct.)

2000 JAAR BEDROG
door
MARCUS ELI RAVAGE
(35 ct.)

DIE ARME JODEN
door
Dr. P. MOLENBROEK
(30 ct.)

Verkrijgbaar bij de Stichting „De Misthoorn" na storting van het verschuldigde bedrag op girorekening nr. 3226..

K 6511